

Curierul Adventist

ORGAN AL CULTULUI A. Z. S.
DIN
REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

ANUL XLIX
IULIE — AUGUST 1971

C U P R I N S

— Zi de sărbătorească bucurie	D. Popa
— „Dacă se vor coborî în ei înșiși“	M.T. Pîrvan
— Nu judeca (versuri).	D. Popa
— Creșterea în conștiința
și harul Domnului Hristos	A. Delea
— Iubirea divină.	D. Popa
— Trăirea noastră creștină.	V. Florescu
— Doi închinători.	C. Petcu
— Credincioși ai lui Dumnezeu	T. Niculescu
— Cele zece fecioare	A. Doroftei
— Împărăția harului și a slavei	H. Artinian
— Nu ! (versuri).	Petre V. Cazan
— Sfirșit de cale.	D. Popa
— Numai una-i cu risipă ! (versuri)	D. Florea

CURIERUL ADVENTIST

Organ al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea din Republica
Socialistă Româniea. Apare la două luni sub conducerea unui comitet.

Redacția și administrația :

București — Str. Labirint nr. 116 — Sectorul 4 — Telefon : 21.59.60

Redactor :
DUMITBU POPA

Zi

de sărbătorească

bucurie

D. POPA

Ca în fiecare an, ziua de 23 August aduce bucurie în suflet și lumină în privirile tuturor. Această sărbătoare națională a poporului nostru este energia mulțumirii și recunoștinței umane ce crește cu fiecare an, care vine să dea mai multă strălucire actelor istorice de dreptate ale zilei de 23 August 1944.

În toată revărsarea multicoloră ce cuprinde orașele patriei noastre, în fluviul nesfârșit al coloanelor vii, se deslușește prinoul recunoștinței față de dârzenia cu care s-a spus „Nu” politicii de demență ce a incendiat lumea, a „dăruit” omenirea cu camere de gazare ca Auswitz, Treblinka, etc. și a nimicirii și sute de sate și orașe din Uniunea Sovietică, scriind cu singe - nume ca — Lidice — Coventry — Oradour, etc.

23 August însemnează conștiința umană a poporului român, însemnează conștiința existenței naționale, însemnează dreptul la viață, la progres, la libertate și egalitate între fiii tuturor națiunilor.

Iată de ce ziua de 23 August, această sărbătorească bucurie, constituie actul recunoștinței tuturor fiilor acestui pământ ce trăiesc și muncesc pe pământurile de lângă Carpați și Dunăre, față de toți cei ce cu prețul vieții lor au dat un alt curs istoriei României, relevând ome-

nirii demnitatea ei, făcând ca porumbeii păcii să-și întindă aripile larg peste scumpa noastră patrie.

Douăzeci și trei august, este cîntecul ce tărăzuieste de la un capăt la celălalt al țării, întruchipînd munca creatoare a fiilor acestei țări, ce a dat holdei auriul ei bogat și a pus diademă de stele țării întregi. Este recunoștința clocotitoare pentru realizările epocale ale acestui sfert de veac, este ecoul stimei și respectului internațional de care țara noastră, conducerea țării noastre se bucură astăzi. Ceea ce caracterizează România contemporană, este dinamismul puternic al întregii noastre economii, efervescența creatoare pe toate țărimurile activității sociale. Căci bilanțul pe care îl face poporul cu această ocazie la scara națională, evidențiază deosebit de pregnant mutațiile profund innoitoare care au avut loc în toate domeniile vieții sociale, economice, politice și cultural-științifice. Căci eliberat pentru totdeauna de asuprire și exploatare, stăpîn pe soarta sa și pe bogățiile țării, poporul nostru își desfășoară în mod impetuos uriașele sale energii creatoare în opera de edificare a orînduirii socialiste multilateral dezvoltate.

Este ecoul dorinței de „colaborare cu toate țările, considerînd participarea tot mai activă

la schimbul mondial de valori morale și spirituale, o necesitate obiectivă a progresului fiecărei țări în parte și al omenirii în ansamblu, o condiție esențială pentru statornicirea unui climat de pace și securitate în lume”.

Este hotărîrea imutabilă „ca la baza tuturor acestor relații externe, țara noastră, să se situeze în mod consecvent pe principiile independenței și suveranității naționale, egalității depline în drepturi, neamestecului în treburile interne, nefolosirii forței și amenințării cu forța, avantajului reciproc, respectării dreptului fiecărui popor de a-și hotărî singur soarta. Aceste principii, care găsesc o adeziune crescîndă pe arena mondială se dovedesc a fi singura bază rațională pentru asigurarea unei colaborări trainice între popoare, pentru dezvoltarea liberă și independentă a tuturor națiunilor lumii.”

Pentru noi, credincioșii bisericii noastre, 23 August a însemnat descătușare, a însemnat libertatea de a sluji fără teamă lui Dumnezeu și aproapelui. De aceea, înălțăm gîndul recunoștinței noastre înaintea lui Dumnezeu și a conducerii scumpei noastre patrii, considerînd de datorie noastră a fi pentru prezent și viitor, cetățeni conștienți în mijlocul prefacerilor contemporane, dăruind țării, patriei noastre, elanul nostru creator, închinîndu-ne lui Dumnezeu cu smerenie și credincioșie, militînd pentru pacea lumii și propășirea patriei noastre, spre a deveni tot mai plăcuți „înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor”.

„Dacă

se vor coborî

în ei înșiși“

M. T. PIRVAN

La încheierea lucrărilor de zidire a templului de la Ierusalim, Solomon adresă cu prilejul sfințirii casei Domnului, rugăciunea prezentată în 1 Imp. 8, 22-53. Printre alte cereri el adresează lui Dumnezeu și pe aceasta : „Cînd vor păcătui împotriva Ta, — căci nu este om care să nu păcătuiască — și Te vei minia împotriva lor și-î vei da în mîna vrăjmașului, care-î va duce robii într-o țară vrăjmașă, depărtată sau apropiată : dacă se vor coborî în ei înșiși... dacă se vor întoarce la Tine, și-Ți vor face cereri... și vor zice : „Am păcătit, am săvîrșit fărădelegi, am făcut rău“ ; dacă se vor întoarce la Tine din toată inima lor și din tot sufletul lor... ascultă din ceruri, din locul locuinței Tale, rugăciunile și cererile lor și fă-le dreptate“. 1 Imp. 8, 46-49.

Aci arată Solomon una din condițiile ascultării rugăciunii „dacă se vor coborî în ei înșiși, dacă se vor întoarce la Tine, dacă vor zice, am păcătit, am făcut rău“. Este foarte important gîndul acesta pentru cei ce vor să se prezinte înaintea lui Dumnezeu cu prilejul orelor de rugăciune, gîndul de a coborî în noi înșine. Din fire sîntem foarte reținuți cînd e vorba să coborîm în noi înșine, în sufletul, în cugetele, în adîn-

cul inimii noastre, în locurile cele mai tainice ale propriei noastre ființe. Faptul că omul nu e dispus să se cerceteze pe sine, să coboare în sine însuși îl remarcă și profetul Isaia prin cuvintele : „nici unul nu intră în sine însuși“. Isa. 44, 19

Cunoscînd această înclinare a firii noastre, această predispoziție de a cerceta pe alții și nu pe sine, Dumnezeu a dat prin servii Săi, în Cuvîntul Său, în repetate rînduri, îndemnuri cu privire la cercetarea de sine.

Domnul Hristos atrăgea atenția ascultătorilor Săi, asupra cercetării de sine prin cuvintele : „Luați seama la voi înșivă“. Luca 21, 34.

Apostolul Pavel de asemenea insistă asupra acestui fapt, în multe din epistolele sale.

În cuvîntarea de rămas bun adresată prezbiterilor bisericii-lor, le spune : „Luați seama dar la voi înșivă“. Fapte 20,28.

Scriind creștinilor din Corint, îi îndeamnă atît în prima cît și în cea de a doua epistolă ca : „Fiecare să se cerceteze dar pe sine însuși“. 1 Cor. 11, 28. „Pe voi înșivă încercați-vă... pe voi înșivă cereați-vă“. 2 Cor. 13,5.

Ucenicului mult iubit Timotei, apostolul îi atrage, cu toată stăruința atenția, cu privire la aceasta prin cuvintele : „Fii cu

luare aminte asupra ta însuși“. 1 Tim. 4,16.

Același îndemn stăruitor îl va da și acelor ce au păreri înalte despre ei înșiși : „Fiecare să-și cerceteze fapta lui“. Gal. 6,4.

Fiecare să se cerceteze dar pe sine. Dacă vrem să luăm aminte la acest îndemn, dacă vrem să ne cunoaștem pe noi înșine, dacă vrem să coborîm în noi înșine, să punem de o parte telescopul cu care am cercetat cît mai pătrunzător viața și faptele altora și să luăm în mînă oglînda în care ne vom vedea pe noi înșine. Oglînda aceea despre care vorbește apostolul Iacob, Cuvîntul lui Dumnezeu, Legea Sa cea desăvîrșită, dreaptă și sfîntă și în ea să ne adîncim cît mai mult privirea, ca să ne vedem pe noi înșine așa cum sîntem, și să privim îndeajuns de mult ca să nu uităm cum sîntem, și văzînd starea noastră spirituală disperată, să ne îndreptăm în rugăciune la Cel care este Izvorul, ce spală păcatul și necurăția.

Să intrăm în noi înșine, să coborîm în noi înșine, la această cercetare de noi înșine ne ajută Cuvîntul lui Dumnezeu. Să facem ceea ce ne va spune el.

Cuvîntul sfînt vorbind despre relațiile noastre unii cu alții

ne spune: „Deci ca unii care prin ascultarea de adevăr v-ați curățit sufletele prin Duhul, ca să aveți o dragoste de frați neprefăcută, iubiți-vă cu căldură unii pe alții, din toată inima.. (1 Petru 1,22).

„Fiecare din voi să știe să-și stăpânească vasul în sfințenie și cinste... nimeni să nu fie cu viclenie și cu nedreptate în treburi față de fratele său“ (1 Tes. 4,4,6).

„Incolo toți să fiți cu aceleași gânduri, simțind cu alții, iubind ca frații, miloși, smeriți“ (1 Petru 3,8).

„Blindețea voastră să fie cunoscută de toți oamenii. Domnul este aproape“ (Filip. 4,5).

„În smerenie fiecare să privească pe altul mai pe sus de el însuși, fiecare din voi să se uite nu la foloasele lui ci și la foloasele altuia“ (Filip. 2,3,4).

„Îngăduiți-vă unii pe alții și dacă unul are pricină să se plîngă de altul, iertați-vă unul pe altul, cum v-a iertat Hristos, așa iertați-vă și voi“. (Col. 3,13).

„Să aveți o purtare bună... fiți supuși oricărei stăpîniri omenestii... cinstiți pe toți oamenii, iubiți pe frați, temeți-vă de Dumnezeu“. 1 Petru 2,12. 13.17.

În viața ta de fiecare zi, împlinești aceste îndemnuri ale Cuvîntului sfînt? Vei fi oare mulțumit dacă răspunzînd cererii tale de iertare, Dumnezeu te va ierta în aceeași măsură în care ai iertat și tu?

Vei fi oare fericit dacă Dumnezeu te va iubi la fel cum iubești pe semenul tău? Îți va fi oare bine dacă Dumnezeu s-ar purta cu tine cu aceeași blîndețe cu care tu te porți cu fratele tău, cu aproapele tău?

Să coborîm și mai adînc în noi înșine, adînc de tot în fundul inimii noastre, acolo unde

nu mai poate vedea nimeni decît singur Dumnezeu. Ce se va găsi acolo? Profetul Ieremia rostind cuvintele lui Dumnezeu spunea: „Cu gura vorbesc aproapelui de pace, și în fundul inimii îi întind curse“. Ier. 9,8. Despre pumnul acesta de carne, despre inimă, profetul zicea: „Inima este nespus de înșelătoare și de deznădăjduit de rea; cine poate să o cunoască“? Ier. 17,9.

Nu ne putem cunoaște singuri. În această explorare de noi înșine să rugăm fierbinte pe Dumnezeu ca să ne cerceteze Duhul Său cel Sfînt, ca să ne lumineze și să ne arate realitatea vieții noastre. Altfel ne amăgim pe noi înșine ca și fariseul din pilda dată de Domnul Isus Hristos, care cer-

cetîndu-se pe sine și comparîndu-se cu alții se credea superior tuturor celorlalți. Este o mare deosebire între felul cum ne vedem noi și cum ne vede Dumnezeu. Dumnezeu prin profetul Osea descrie astfel pe Efraim: „Are în mînă o cumpănă mincinoasă. Ii place să înșele... zilnic mărește minciuna și înșelătoria“. Efraim însă zicea despre sine: „Cu adevărat m-am îmbogățit, am făcut avere; și în toată munca mea nu mi s-ar putea găsi nici o negleguire care să fie un păcat“. (Osea 12,8). La fel zicea poporul Izrael în vechime: „Cu ce Te-am înșelat? Ce am spus noi împotriva Ta?“

În cercetarea de sine în loc de a încerca să ne îndreptăm

Nu judeca

Nu căuta greșeli la cel ce șchiopătează
Sau îi e calea rea,
De n-ai purtat ca el a lui încălțăminte,
Și-a lui povară grea:
În talpa lui, desigur sînt cuițe ce rănesc
Dar tu nu simți... ci el..
Iar greaua lui povară asupră-ți de ar fi,
Te-ai poticni la fel.

Nu-ți bate joc de-acela ce-nfrînt e de păcat
Căci tu n-ai fost lovit
De slăbiciunea lui... și n-ai trăit rușinea
Ce doar el o trăiește!
Tu... poate ești puternic și nu ești un pigmeu:
Dar de ai fi ca el,
Mărunt și slab, la suflet întunecos și rău,
Te-ai clătina la fel.

Nu fii nicicînd prea aspru cu cel ce a căzut
Și nu lovi... O nu!
Afară numai poate, de știi că-n viața ta
Păcat nu străbătu:
Poți ști?... Dacă cumva ispita în viață ți-ar urzi
Căderea în vreun fel,
Ispită-atrăgătoare și plină de scînteie,
Tu... ai cădea la fel.

D. POPA

purtarea noastră, să recunoaștem mai de grabă nedesăvîșirea și lipsurile noastre așa cum au făcut întotdeauna credincioșii lui Dumnezeu, Daniel, Ezra, Neemia și alții.

Tabloul nostru spiritual ni-l prezintă cuvîntul inspirat al Spiritului Profetic astfel: „Mi s-a arătat că mulți care se măgulesc pe ei înșiși că ar fi buni creștini nu au nici o rază de lumină de la Isus. Ei nu au o experiență vie pentru ei înșiși în viața divină. Ei au nevoie de o lucrare adîncă și completă de a se umili pe ei înșiși înaintea lui Dumnezeu... Ca biserică noi triumfăm în claritatea și puterea adevărului... dar noi ducem foarte mare lipsă de umilința biblică, de răbdare,

de credință, iubire, lepădare de sine și de spiritul de sacrificiu. Noi trebuie să cultivăm sfințenia biblică“.

Sfințenia biblică, despre care ne vorbește inspirația divină nu constă în vorbe ci în fapte, nu în a zice ci în a face, nu înseamnă împlinirea unor forme exterioare, spre a fi văzuți de alții, ci o viețuire sinceră, deschisă, cinstită, plăcută lui Dumnezeu și semenilor. Și aceasta se va realiza atunci cînd mărturisirea noastră și religia noastră nu va fi aceea a buzelor ci a unei inimi curate, a unui cuget bun și a unei credințe neprefăcute.

Prin inspirație divină ni se atrage atenția că: „A avea o credință doar pe buze și a avea

adevărul în suflet sînt două lucruri cu totul deosebite. Numai cunoașterea adevărului nu este de ajuns. Noi trebuie să-l avem în noi, altfel cuprinsul gîndurilor noastre nu poate fi schimbat. Inima trebuie să fie convertită și sfințită. Dacă armonia dumnezeiască a adevărului și a dragostei există în inimă, ea va străluci prin cuvînte și fapte... Spiritul de bunăvoință sinceră trebuie să locuiască în inimă. Iubirea dă celui care o posedă har, bunăcuvință și frumusețe în purtare. Iubirea luminează fața și îmblinzeste glasul, ea curăță și înalță întreaga ființă“.

Să coborîm în noi înșine, și în rugăciune sinceră să recunoaștem înaintea lui Dumnezeu lipsurile și nedesăvîșirea noastră precum și dorința sinceră a inimii de a urca tot mai sus, și călăuziți de Duhul Sfînt să ne străduim a deveni fapături credincioase, cu un orizont larg, cu o înțelegere deplină a îndatoririlor noastre zilnice pe acest pămînt, urcînd necontenit pe culmile desăvîșirii, ale sfințeniei și ale cunoștinței.

La o asemenea viețuire sfințită îndemna apostolul Pavel pe credincioși cînd scria Bisericii din Efes: „Și să vă înnoiți în duhul minții voastre, și să vă îmbrăcați în omul cel nou, făcut după chipul lui Dumnezeu, de o sfințenie și neprihănire pe care o dă adevărul. De aceea lăsați-vă de minciună... cine jură să nu mai fure; ci mai degrabă să lucreze cu mîinile lui la ceva bun, ca să aibă să dea și celui lipsit... Nici un cuvînt stricat să nu vă iasă din gură ci unul bun pentru zidire“. Efes. 4,23. 24. 25. 28. 29.

Înțeleptul Solomon zicea în rugăciunea sa către Dumnezeu: „dacă se vor coborî în ei înșiși și vor zice „am păcătuit, ascultă-i din ceruri“. Cînd vom veni în acest spirit înaintea lui Dumnezeu El va fi gata să ne asculte, să ne răspundă și să ne înalțe pe treptele cunoștinței, sfințeniei și sincerității, pentru ca astfel să fim bineplăcuți înaintea lui Dumnezeu și înaintea semenilor și de folos în orice loc ne vom găsi.

Creșterea în cunoștința și harul Domnului Hristos

ALEXANDRU DELEA

Dumnezeiasca Lui putere ne-a dăruit tot ce privește viața și evlavia prin cunoașterea Celuice ne-a chemat prin slava și puterea Lui, prin care El ne-a dat făgăduințele Lui nespuse de mari și scumpe ca prin ele să vă faceți părtași firii dumnezeiești după ce ați fugit de stricăciunea care este în lume prin poftă". 2 Petru 1,3-4.

Dacă dorim să facem parte din familia lui Dumnezeu ca mîntuiți, atunci trebuie să creștem. Domnul Hristos cînd a luat chip de om, a crescut pînă la statura plinătății dumnezeirii.

Adam, ca urmare a păcătuirii lui, a pierdut această statură atît fizică cît și spirituală cu care l-a înzestrat Dumnezeu la creațiune. Această stare ne împiedică pe toți să pricepem frumusețea lucrărilor Lui și îndeosebi a planurilor Lui Dumnezeu cu noi oamenii „pentru că toți am păcătuit". Rom. 5,12.

Prin planul de mîntuire sîntem chemați noi credincioșii să creștem și să ajungem iarăși la acea cunoștință înaltă a harului lui Dumnezeu, care aduce viața veșnică. Se cere însă îndeplinirea unei condiții, dacă dorim să intrăm în harul lui Dumnezeu, așa cum este exprimată în Epistola către Tit 2, 11—13.

Dumnezeu ne dăruiește harul și pacea Sa prin care ni se transmite firea dumnezeiască. Apostolul Petru ne îndeamnă „Să unim cu fapta cunoștința". Trebuie să ajungem la o cunoș-

„Și Isus creștea în înțelepciune, în statură și era tot mai plăcut înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor".

Luca 2,52

tință deplină a experienței cu Dumnezeu. Să nu ne mulțumim cu o cunoștință superficială, căci nu vom putea urca treptele spirituale pe care le prezintă Petru în epistola sa. În versetul 8 ne-a arătat : „căci dacă aveți din belșug aceste lucruri în voi, ele nu vă vor lăsa să fiți nici leneși nici neroditori în ce privește deplina cunoștință a Domnului nostru Isus Hristos".

Cercetînd Cuvîntul lui Dumnezeu vom putea ajunge la deplina cunoștință despre Domnul Hristos. Pentru creșterea în viața creștină este necesară o cercetare zilnică a acestui Cuvînt. După cum mana din pustie nu putea fi depozitată ci ea zilnic trebuia strînsă, tot așa și hrana spirituală care aduce deplina cunoștință, trebuie mîncată zilnic. „Dacă adevărul nu este căutat și dorit neîncetat, atunci el va deveni mai mult o teorie goală și își va pierde puterea de viață".

Ideea aceasta de creștere, trebuie să ne preocupe pe fiecare credincios dacă dorim să avem parte de mîntuire. Domnul Hristos amîntea în pildele Sale și gîndul acesta : „Nimeni nu pune petic nou la o haină veche". Mat. 9, 16. Desigur voia să dea învățătura că o haină veche cu petic nou arată urît și oamenii în practică nu pro-

cedează așa, ci pun peticul după cum e haina. Dar oare în viața de credință se poate ca cineva să umble cu petice noi la haina firii lui veche? Poate ar gîndi cineva că ideea e forțată însă experiența și observarea în viața de credință a unora a dovedit lucrul acesta. Ei atunci cînd au primit credința lui Hristos au fost de acord cu cîteva din principiile Lui, pe care le-au aplicat apoi ca petice noi la firea lor veche, fără însă să înțeleagă că le trebuia nu petice noi, ci o haină cu totul nouă — caracterul desăvîrșit al Domnului Isus Hristos. Din cauză că s-au mulțumit numai cu atît în viața de credință nu poate avea loc creșterea, ci au rămas la „lucrurile începătoare".

Ținta lui Dumnezeu cu credincioșii nu este aceea de a cîrpi haina firii lor vechi cu principiile Sale de viață nouă, ci de a fi schimbată cu desăvîrșire „într-o făptură nouă". 2 Cor. 5, 17. Domnul Hristos de aceea a fost trimis din cer, ca să ne ajute să ne dezbrăcăm de această fire a păcatului și să ne îmbrace în același timp cu firea cea cerească a caracterului Său desăvîrșit. Lucrarea aceasta se face în timp cînd creșterea spirituală s-a produs cu desăvîrșire. „Prețioasele virtuți ale Spiritului Sfînt nu se dezvoltă într-o clipeală de ochi. Printr-o viață de năzuinți sfînte și de hotărîită alăturare de dreptate, copiii lui Dumnezeu își vor peceiului destinul lor".

În viața creștină există multe ispite de a ne da mulțumiți numai cu câteva biruințe în timp ce ne compromitem cu vechi obiceiuri și căderi. Un cugetător a scris: „Dacă ai adunat câteva scoici pe malurile oceanului, nu pretinde ca să poți pătrunde în adâncurile lui”.

Creștinul trebuie să crească mereu, mereu tot mai mult, în timp ce Dumnezeu îi înmulțește harul Său. „Dar cărarea celor neprihăniți, este ca lumina strălucitoare, a cărei strălucire merge mereu crescând pînă la miezul zilei“. Prov. 4, 18. Cei neprihăniți niciodată nu cred că au făcut destul, ei nu zic: „de-ajuns“, ci totdeauna flămînzesc și însetează după virtute, încît dacă ar trăi în veci aceasta le-ar fi ținta de a crește mereu și a merge din bine în mai bine. Sau cum e scris în altă parte a Scripturii despre cei drepiți: „vor merge din putere în putere“.

Cărarea celor ce stau pe loc poate fi comparată cu lumina de seară, care scăzînd mereu, se pierde cu totul, pînă cînd se lasă „într-un întuneric des și gros“. Prov. 4, 19.

Chiar numai dorința de a înainta în virtute este un mijloc și o pregătire bună de a primi harul lui Dumnezeu. Faptul că dorești este semnul că te afli în harul Lui, de-

oarece o asemenea dorință sfințită nu poate veni decît de la El. Cu cît cineva crește spiritual, cu atît harul lui Dumnezeu i-a fost acordat și el s-a folosit de acest mijloc ceresc. În călătoria noastră spirituală preocuparea noastră de căpetenie trebuie să fie nu atît la cît am făcut din drum, ci la cît mai avem de făcut ca să ajungem la destinație. Din învățătura pe care Domnul ne-a dat-o cu „fariseul și vameșul“ putem să reținem faptul: Fariseul era preocupat și se admira pe sine pentru tot ce a realizat. Fiînd mulțumit de sine cu îndeplinirea formală a îndatoririlor sale în fața lui Dumnezeu, considera că drumul parcurs îl așeza într-o poziție mai bună față de alții din jurul său. El însă se oprise și uitase cu totul de ceea ce îi lipsea și de drumul spiritual ce-l avea încă de parcurs. Tocmai aceasta a adus căderea lui. Pe de altă parte vameșul privea la culmea spirituală pe care voia să urce. Văzîndu-se slab și incapabil prin puterile sale proprii, cerea în rugăciune fierbinte: „Dumnezeule ai milă de mine, păcătosul“. Luca 18, 11—13. Cu siguranță că Dumnezeu n-a rămas indiferent față de această rugăciune. Se pune întrebarea: cu cine ne asemănăm dintre acești doi? Credem că atitudinea vameșului este vrednică de urmat.

După cum Domnul Hristos a îndeplinit voia Tatălui și astfel a rămas în sfatul dumnezeirii, la fel și noi prin creșterea spirituală trebuie să ajungem să îndeplinim voia Domnului Hristos în totul, ca apoi să rămînem cu El și în veșnicie.

Apostolul Pavel ne arată drumul creșterii spirituale. El declară: „Fraților, eu nu cred că L-am apucat încă; dar fac un singur lucru, uitînd ce este în urma mea și aruncînd-mă spre ce este înainte, alerg spre țintă pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu în Hristos Isus“. Filipeni 3, 13—14.

Trecutul său constituia o piedică în calea înaintării, de aceea dorea să-l uite. Față de înălțimea la care se afla caracterul Domnului Hristos, el se vedea rămas în urmă. Pentru a realiza în viața sa această marea țintă, dorea să alerge deoarece considera că timpul e prea scurt. Într-adevăr el a ajuns la țintă și era pregătit să primească „cununa neprihănirii“. 2 Tim. 4, 8.

Exemplul lui Pavel să ne însușească și pe noi, iar prin ajutorul și călăuzirea Duhului Sfînt, să putem ajunge și noi ținta ca el.

Fie ca la ziua Sa, Domnul Hristos să ne găsească pe toți ajunși la măsura plinătății caracterului Său divin.

IUBIREA

DIVINĂ

D. Popa

„Isus Hristos este același, ieri și azi și în veci !” Ebr. 13, 8.

Inima omului, natura lui firească, nevoile lui spirituale .. sînt o permanență a vieții credinciosului. Din punct de vedere al credinței, omul păcătos dorește mîntuirea și în consecință are nevoie de un Mîntuitor.

Nici trecerea timpului și nici vreunul dintre credincioși, n-a ajuns pînă în prezent să pună la timpul trecut cuvintele inspirației divine din Ieremia 17, 9 care spun astfel :

„Inima este nespus de înșelătoare și de deznădăjduit de rea ; cine poate s-o cunoască“ ?.

Domnul și Mîntuitorul nos-

tru Isus Hristos este mai mult decât Fiul Mariei ce are — în această calitate — o influență asupra Fiului Său. O nu! El este Fiul lui Dumnezeu care are putere. El este întruchiparea energiilor universale și veșnice. El este Dumnezeu — Om. Divinul Mîntuitor — Fiul lui Dumnezeu

„... Măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu.

Ci S-a dezbrăcat pe sine în-susi și a luat un chip de rob, făcîndu-Se asemenea oamenilor.

La înfățișare a fost găsit ca un om. S-a smerit și S-a făcut ascultător pînă la moarte, și încă moarte de cruce“ (Filip. 2,6-8).

Ieri pe marea agitată a Galileii, sau pe drumurile pline de praf ale Ierihonului, prezent pe străzile aglomerate ale Capernaumului, sau pe coastele pline de verdeață ale Măslinișului, Domnul vindeca atît din punct de vedere fizic, cît și sufletește. Aceasta pentru că „atît de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică“ (Ioan 3,16).

Și din acest punct de vedere, ca și toate lucrările aduse la îndeplinire de El, putem afirma fără să ne fie teamă de a greși că El este același, este neschimbător.

În fața acestei realități permanente pentru noi credincioșii, pentru cei ce-și recunosc situația deficitară a credinței lor, se cuvine să cuprîndem cu brațele credinței noastre — GOLGOTA — Să ne apropiem mai mult de rudimentara cruce a Golgotei. Să ancorăm viitorul credinței noastre în El. Să pășim pe urmele însingurate ale pașilor Mîntuitorului nostru și atunci, să ne apropiem cu încredere de El pentru că: El rămîne același: ieri, astăzi și în veci.

Ochii Săi, fîntna Sa strălucеște de acea iubire ce L-a condus să părăsească locurile cerești, spre a lua trup omeneș aici pe pămînt și să moară în locul celui păcătos... În iubirea Lui sînt cuprinși nu numai cei ce se străduiesc să fie credincioși, iubitori și ascultători. Nu, ci...

El a iubit nespas de mult „lumea“ și pe cînd eram noi încă păcătoși, Hristos muri pentru noi, tocmai ca să determine în noi transformarea spirituală necesară mîntuirii (Ioan 3). Domnul Isus nu S-a schimbat... El iubește încă și are milă de cei greșiți, dîndu-le ajutorul Său divin, căci El a coborît printre noi pentru a sfărîma puterea păcatului și a elibera pe cei prinși în mrejele lui.

În Domnul Hristos a fost descoperit lumii caracterul Tatălui. În privirea Sa se putea vedea bunătatea, blîndeșea, dragostea cum și conștiința puterii Sale divine. Și cu toate că fiecare cuvînt, fiecare gest, fiecare expresie a feței Sale era o dovadă a puterii Sale, a demnității Sale, totuși umilința, blîndeșea, smerenia, marcau comportamentul și înfățișarea Sa. („Și învățați de la Mine, căci Eu sînt blînd și smerit cu inima“ — Mat. 11, 29).

El a coborît aici pe pămînt pentru un singur scop și anume: „De a face pe alții fericiți“, o fericire care să dureze cît veșnicia universului lui Dumnezeu.

Experiența vieții și lucrării Sale a smuls Domnului cuvintele pline de durere și amărăciune: „Eu am venit în Numele Tatălui Meu, și nu Mă primiți“ (Ioan 5. 43 p.p). Aici intervine unul dintre marile principii ale iubirii divine, care nu poate niciodată impune dragostea sa... Liberul arbitru acționează aici în toată largheța sa.

„Iată... îți pun înaintea viața și moartea, binecuvîntarea și blestemul... Alege viața, că să trăiești, tu și sămînța ta“. Deut. 30, 19: Așa a sunat totdeauna cuvîntul divin. Alegerea, hotărîrea însă, a aparținut păcătosului. De aici, lucrarea pocăinței, este o lucrare liber consimțită.

Uneori și Dumnezeu încearcă păreri de rău, atunci cînd lucrurile făcute spre binele și fericirea tuturor, nu se realizează conform planului divin.

„Îmi pare rău că am pus pe Saul împărat, căci se abate de la Mine, și nu păzește cuvintele Mele“. 1 Sam. 15, 11.

Părerea de rău pe care o încearcă uneori Dumnezeu, nu este asemenea pocăinței noastre. ... „Tăria lui Izrael nu minte și nu Se căiește, căci nu este un om ca să-I pară rău“. 2 Sam. 15, 29.

Pocăința implică o schimbare a înțelegerii lucrurilor, a stării personale. Părerea de rău a lui Dumnezeu este consecința schimbării împrejurărilor și a relațiilor. Credinciosul poate să schimbe, să modifice relațiile lui cu Dumnezeu, prin conformare, prin împlinirea condițiilor prin care acesta poate fi adus în grația divină, după cum, prin propria Sa voință și acțiune, el se poate situa în afara condițiilor favorabile harului divin, căci Domnul este același „ieri, astăzi și în veci“.

Neascultarea lui Saul, a schimbat relațiile lui cu Dumnezeu, dar condițiile acceptării din partea lui Dumnezeu au rămas aceleași, căci la El „nu este nici schimbare, nici umbră de mutare“. Iacob 1, 17.

Neprihănirea Domnului Hristos, permanența iubitoare a harului Său este așa de imaculată ca și perla cea albă ce n-are nici un defect, nici o pată, nici o vină. Această neprihănire ne poate fi atribuită, poate fi a noastră. Mîntuirea — inestimabila ei comoară, singele ispășitor al Domnului, ce nu poate fi estimat decât cu... veșnicia veșnicilor veșnice, este Mărgăritarul de mare preț. Ea poate fi căutată și poate fi găsită. Da, acei ce în adevăr l-au găsit, ei vor vinde tot ce au, ca să-l obțină. Ei dau astfel mărturie că sînt una cu Domnul Hristos, după cum El este una cu Tatăl. În parabolă, negustorul este arătat ca vinzînd totul, pentru ca să poată avea acest Mărgăritar de mare preț. Aceasta este o frumoasă reprezentare a credincioșilor care apreciază atît de mult adevărul, încît sînt dispuși să facă totul pentru a-l avea, a-l cunoaște și a-l trăi. Ei ajung să-l aibă prin credința mîntuitoare pusă la dispoziția lor prin sacrificiul unicului Fiu al lui Dumnezeu.

Sînt unii creștini care caută mereu, cercetează totdeauna, căutînd Mărgăritarul acesta. Dar ei nu ajung niciodată la o

totală lepădare de sine, la o lepădare de toate obiceiurile lor rele. Ei n-au ajuns să-și înfringă în ei ambiția nesfântă înlăturând din caracterul și viața lor toată gama roadelor greșelilor arătate de marele apostol Pavel în epistola sa către Galateni (Gal. 5, 16—21). Ei nu înțeleg să urmeze Domnului pe calea arătată de El.

„Veniți... și învățați de la Mine, că Eu sint blind și smerit cu inima; și veși găsi odihnă pentru sufletele voastre“ (Mat. 11, 28. 29). Aceștia nu ajung a înțelege vreodată ce însemnează a avea pace și armonie în suflet; căci fără o completă supunere față de cerințele divine nu există o armonioasă viață de creștin. Aproape creștini, dar nu întrutotul creștini, deși aceștia se consideră aproape de Împărăția lui Dumnezeu, unii ca aceștia nu vor ajunge să intre în ea. Aproape, dar nu întrutotul mintuit, însemnează să fii nu aproape, ci cu totul departe de mintuire.

Negustorul din parabolă s-a debarasat de tot ceea ce-l împiedica a ajunge posesor al unei valori inestimabile. Același lucru se cere și celor credincioși. Cei ce vor face astfel vor găsi pace și odihnă în Dumnezeu. Domnul Hristos îi va îmbrăca cu neprihănirea Sa. El le va da o inimă curată și un duh reînnoit. Aceste binecuvântări au costat viața Fiului lui Dumnezeu și sint oferite în dar celor pentru care a fost făcut acest sacrificiu.

Dar cum tratăm noi acest dar?

Mulți dintre cei ce mărturisesc a crede, mulți dintre cei ce se numesc creștini și fii ai lui Dumnezeu, sint fascinați de bucățile de sticlă viu colorate. Nu este de mirare că proorocul Ieremia, spune prin inspirație divină despre unii ca aceștia :

„Își uită fata podoaba, sau mireasa briul? Dar poporul Meu M-a uitat de zile fără număr“. Ieremia 2, 32.

Bărbații lui Dumnezeu din toate veacurile, patriarhii, profeții, toată pleiada slujitorilor lui Dumnezeu, n-au îngăduit ca vreun gând de înălțare de sine să întunece cu ceva prezentarea de către ei a Domnului Hristos și El crucificat. Ei n-au râvnit nici întuietate și nici autoritate. Ascunzându-și persoana lor în Mintuitorul, ei au înălțat marile plan al mîntuirii, și viața Domnului Hristos, autorul și desăvîrșitorul mîntuirii noastre. Da, Domnul Hristos rămîne același — căci moartea Lui dovedește lumii și lumilor necăzute în păcat, iubirea cea mare a lui Dumnezeu pentru cel păcătos. Lucrarea Golgotei, jertfa Sa ispășitoare, ne aduce mai aproape de Dumnezeu... împăcîndu-ne cu El. Fără această dovadă a iubirii divine, creștinul nu poate aspira la unitatea cu cerul, cu Tatăl, cu dumnezeirea. Din înălțimea ei, a iubirii ce se jertfește, strălucește lumina iubirii mîntuitoare a Răscumpărătorului nostru. Îngenunchind în umilință și credință la picioarele crucii, păcă-

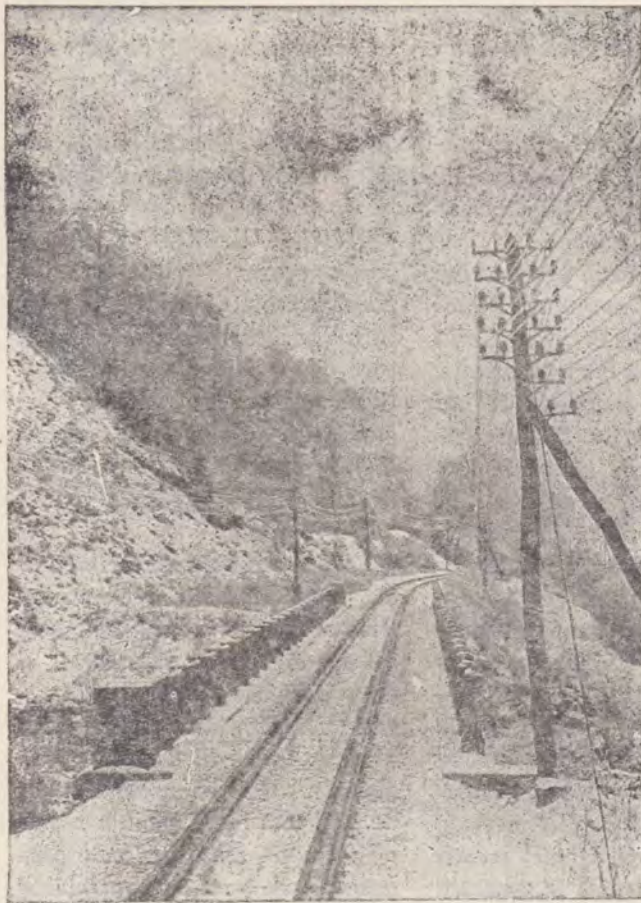
tosul pocăit a atins — din punct de vedere al vieții lui spirituale — cel mai înalt loc la care cel credincios poate aspira.

Domnul Hristos a arătat adesea în providența Sa, că nimic altceva (nimic mai mult și nimic mai puțin) decît — CUVÎNTUL LUI DUMNEZEU — numai acesta îl poate feri de păcat ajutîndu-l în același timp să nu păcătuiască. Acest cuvînt care dă pe față vinovăția păcatului, are putere asupra celui credincios, ca să-l desăvîrșească, să-l însofească în viața sa pe drumul neprihănirii, și să-l păstreze astfel.

Este o realitate experimentată, faptul că iubirea Domnului Hristos pentru copiii Săi, este tot așa de tandră, pe cît este și de puternică. Ea, spune inspirația divină, este mai tare decît moartea; căci El a murit ca să cîștige mîntuirea noastră și să ne facă una cu El pentru veșnicie. Atît de puternică este dragostea Lui, încît ea controlează toate puterile Sale și folosește toate resursele cerului pentru a face bine tuturor. Ea este invariabilă și fără urmă de mutare — ea fiind aceeași ieri, astăzi și în veci. Deși păcatul există de milenii, căutînd să contracareze lucrarea iubirii Sale și să împiedice revărsarea ei asupra ființelor ce cred, totuși ea se revarsă în torente bogate asupra acestora.

Și chiar dacă ar ajunge uneori să se ridice probleme dificile în viața noastră de credință, să pășim înainte cu încredere, făcîndu-ne toată datoria față de Dumnezeu, față de viață, față de societatea în care trăim. Bucuria vieții sfințite, este bucuria dăruirii dezinteresate pentru binele comun. A fi creștin însemnează a împlini cu sfințenie toate îndatoririle atît față de Dumnezeu, cît și față de familie, față de societate.

Trăirea noastră creștină

V. FLORESCU

O cercetare atentă a învățăturilor profeților din vechime, a vieții lui Isus și a îndemnurilor și umblării apostolilor, scoate în evidență cu prisosință un fapt de o însemnătate primordială, și anume: creștinismul trebuie să fie în viața noastră întru totul ceva trăit, ceva legat de viață și de preocupările ei.

Lucrul acesta îl prezentă cu putere și în mod clar însuși Domnul Isus, când lămurii ucenicilor Săi ce aștepta El din partea lor.

„Așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune, și să slăvească pe Tatăl vostru, care este în ceruri“. Mat. 5, 16.

Cineva ar putea spune că din moment ce lumina... este lumină, în mod firesc ea trebuie să și lumineze. Însă lucrurile nu stau așa în toate cazurile.

Lucrul acesta îl lămurește foarte clar Domnul Isus când

spune: „Dacă ochiul tău este rău, tot trupul tău va fi plin de întuneric. Așa că, dacă lumina care este în tine este întuneric, cât de mare trebuie să fie întunericul acesta“! Mat. 6, 23.

„Dacă ochiul tău este rău“, spune Domnul Isus, adică dacă felul tău de a privi lucrurile este greșit, văzind toate din jur numai în rău; dacă gândurile și simțămintele tale sînt copleșite de mohorîre, atunci „lumina care este în tine“ felul tău de înțelegere a lucrurilor, „este întuneric“.

Iată deci cum aceea ce ar fi trebuit să fie cu adevărat lumină, o îmbucurare de toate și în toate din preajmă, nu este altceva decît întuneric, și „cît de mare trebuie să fie întunericul acesta“!

Să fim cu grijă, să cercetăm cu atenție deci, ca nu cumva ochiul nostru, felul nostru de înțelegere a lucrurilor să fie

„rău“, adică greșit, și avînd ca temei al gîndirii noastre această greșită înțelegere a lucrurilor, lumina ce pretindem că o avem, să nu fie de fapt decît un mare întuneric pe care să-l răspîndim în jurul nostru cu pretenție de lumină, pe cînd el nu este decît un factor de întunecare a gîndirii.

Și lucrul acesta este adevărat și în ce privește evlavia, căci nu orice pretenție de evlavie, nu orice susținere pompoasă cu nume de evlavie, este în același timp... evlavie, lumină... în viețuirea creștină.

În adevăr, pentru ca lumina cărărilor noastre cu adevărat să lumineze, să răspîndească în viață strălucirea aceea minunată în jurul căreia oricine să se simtă bine, Domnul Isus spune că se cere neapărat ca semenii „să vadă faptele noastre bune“.

Merită să ne oprim asupra ideii pe care o enunță aci Domnul Isus, anume că evlavia noastră, trebuie să fie ceva care să se poată vedea, de care credincioșii din preajma noastră să se poată convinge, datorită felului nostru luminos de trai în mijlocul lor, alături de ei, în rezolvarea multiplelor probleme ale vieții sociale.

Creștinismul nostru nu trebuie să fie numai idei și gânduri, fie ele cât se poate de frumoase și de înalte, nu numai ceva abstract, ci creștinismul nostru trebuie să fie ceva pe care ceilalți credincioși să-l poată vedea în lumina faptelor pe care le săvârșim înaintea și în mijlocul lor, și anume fapte bune, fapte constructive.

Numai în felul acesta lumina creștinismului va lumina cu adevărat în jur.

Intr-una din zile, pe vremea Domnului Isus, ucenicul Filip întilnind pe Natanael îi zise: „Noi am găsit pe Acela, despre care a scris Moise în Lege și proroci: pe Isus din Nazaret, fiul lui Iosif“. Și dînd grai gîndurilor sale îndoielnice, Natanael răspunse lui Filip: „Poate ieși ceva bun din Nazaret“?

„Vino și vezi“, îi răspunse Filip, fără a încerca să prezinte nici o argumentație teologică.

„Vino și vezi!“ Cît de mult cuprinzătoare sînt aceste cuvinte în ce privește creștinismul pe care ni-l pretindem.

Ele vorbesc despre o viață trăită în lumină, în văz de lume: frumoasă, harnică, cinstită, nobilă.

„Vino și vezi!“ i-a spus Filip lui Natanael, ci nicidecum: „Vino și auzi pe Isus cît de frumos prezintă adevărurile dumnezeiești. Vezi viața lui Isus, vezi comportarea Lui între oameni“ au fost singurele cuvinte ale lui Filip despre Domnul Isus.

Primejdia care ne pîndește pe fiecare dintre noi este ca să facem din creștinism o platformă de prezentare a fel și fel de susțineri teologice, a unei strălucite oratorii dogmatice.

Și această primejdie este cu atît mai mare cu cît cunoaștem mai mult și mai profund marile adevăruri teologice, cu cît abundă mai mult în mintea noastră tainele dumnezeirii.

A vorbi despre frumusețea religiei lui Isus este plăcut, însă de o însemnătate și mai mare, de o frumusețe neîntrecut mai mare este de a trăi această religie, dovedind astfel în toate acțiunile vieții noastre acea percepere clară a tot ceea ce este drept și bine, nu numai

pentru persoana noastră ci și pentru ceilalți credincioși ai noștri.

„Vino și vezi“ aceasta înseamnă creștinism. Nu paradă de vorbe, ci o viață care să sfințească amănunțele fiecărei vieți de toate zilele, făcîndu-le de așa natură încît toate să fie bune și ca urmare să fie slăvit numele lui Dumnezeu.

Cît de luminoasă a fost viața trăită de Enoh în văzul contemporanilor lui. Oricine putea spune: „Vino și vezi, convinge-te personal din felul de viață a lui, ca soț, tată, prieten și cetățean. Vino și vezi ce înseamnă a trăi cu Dumnezeu“.

Enoh își dovedi încă de pe atunci luminozitatea creștinismului său, pe care-l purtă într-o înaltă prețuire și strălucire în familie, în societate și ca cetățean, lucru ce-i aduse drept răsplătire răpirea sa la cer.

Enoh, Iosif, Daniel, și încă mulți alții dovediră marele adevăr că: spre a fi creștin nu este nevoie să ieși din lume, să te desfaci de problemele ce o preocupă, să te izolezi de ea, ci dimpotrivă să-ți trăiești religia, cu toată influența ei sfințitoare, în tot ce faci și spui, în așa fel încît cei în mijlocul cărora te găsești în lucrările datorilor zilnice, văzînd faptele tale să-și poată da seama de valoarea ta personală pe care o pretinzi.

Raportul biblic amintește că odată Ioan Botezătorul a trimis pe doi dintre ucenicii lui la Isus să-L întrebe: „Tu ești Acela care are să vină sau să așteptăm pe altul“?

Drept răspuns, Domnul Isus ar fi putut să prezinte acestor doi ucenici ai lui Ioan o mulțime de argumentări teologice, ar fi putut să le vorbească despre demnitatea și mesianitatea Sa, însă El nu făcu nimic din toate acestea ci în mod simplu, El le spuse: „Duceți-vă de spuneți lui Ioan ce ați văzut și auzit“.

Viața, faptele, ceea ce facem și cum facem un lucru, trăirea noastră obștească, felul în care ne achităm de datoriile ce ne revin, ceea ce alții văd și aud despre umblarea noastră, arată cu adevărat cine sîntem

și ce este de fapt viața noastră creștină.

Creștinismul nostru nu trebuie prezentat doar în anumite zile sau cu anumite ocaziuni, sau numai de paradă Simbăta. El este pentru fiecare zi a săptămîinii și pentru fiecare loc, putînd fi văzut și recunoscut ca atare prin tot ce facem și sîntem în lucrările zilnice ale îndatoririlor, înnobilînd și sfințind caracterul.

„Călcați pe urmele mele“ spunea Pavel, apostolul care a știut să facă din viața lui de creștin, trăită în mijlocul semenilor săi, o transpunere fidelă a vieții lui de credință.

Credința dovedită prin fapte vizibile, frumoase, cinstite și nobile prezintă apostolul Iacob ca probă a creștinismului.

Vorbele mari despre credință, fie ele cît de pompos și strălucit aranjate, nu sînt decît o desertăciune, și o denigrare a creștinismului adevărat, dacă nu sînt însoțite de o luminoasă viață creștină trăită între semenii.

În adevăr, ce minunat va fi dacă am putea trăi lucrarea creștinismului, care departe de a fi un simplu crez, el este o viață, o dezvăluire în văzul oamenilor a faptelor bune, o cinste înaintea credincioșilor noștri și o slavă lui Dumnezeu.

Dumnezeu așteaptă din partea credincioșilor Săi să umble în strălucirea luminii de la tronul mării Sale, așa ca biserica să devină un templu clădit după chipul divin. „Arhitectul angelic și-a adus din cer trestia de aur de măsurat, pentru ca orice piatră să fie cioplită și ajustată după măsura divină și lustruită pentru a străluci ca emblemă a cerului, răspîndind în toate părțile razele scînteietoare și clare ale Soarelui Dreptății... îmbrăcată în deplina armură de lumină și dreptate“.

Dumnezeu așteaptă prin faptele trăirii noastre, slujirea credinței și bucuriei noastre.

Doi

închinători

C. PETCU

Cuvîntul inspirației divine, vorbind despre lucrarea Domnului nostru Isus Hristos de prezentare a adevărilor divine, vorbind despre pilda celor doi închinători, spune: „Pentru unii, care se încredeau în ei înșiși că sînt drepți, și disprețuiau pe ceilalți”, Domnul Hristos a dat pilda Fariseului și a vameșului.

Cît de puțin înțelegem adesea, că a te ruga, însemnează a avea conștiința înviorată de sfințenia lui Dumnezeu — însemnează asimilarea adevărilor divine veșnice. Închinarea este egală cu lucrarea de curățire, de purificare a ființei noastre lăuntrice, însemnează a-ți deschide larg inima, ființa ta iubirii divine concretizată în mod magistral de Domnul astfel:

„Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, și cu tot cugetul tău... și pe aproapele tău ca pe tine însuși” (Mat. 22, 34, 35).

Da, însemnează a-ți consacra voința, ființa ta împlinirii scopurilor, planurilor lui Dumnezeu, despre care citim că în Fiul Său în trup omenesc, a avut o singură țintă și anume, a tăit pentru a face pe alții fericiți. Închinarea este personificarea altruismului dezinteresat. Și cît de mult a dorit Mîntuitorul nostru ca urmașii Săi, fiii Săi spirituali să cunoască nemijlocit — roadele unei adevărate închinări.

Pilda despre cei doi închinători, readuce în atenția noastră dualitatea existentă adesea chiar între fiii credinței, în via-

„A mai spus și pilda aceasta pentru unii care se încredeau în ei înșiși că sînt neprihăniți, și disprețuiau pe ceilalți.

Doi oameni s-au suit la Templu să se roage, unul era Fariseu, și altul vameș.

Fariseul sta în picioare, și a început să se roage în sine astfel: „Dumnezeule, îți mulțumesc că nu sînt ca ceilalți oamenii, hrăpărești, nedrepți, preacurvari sau chiar ca vameșul acesta.

Eu postesc de două ori pe săptămînă, dau zeciuială din toate veniturile mele”.

Vameșul sta departe, și nu îndrăznește nici ochii să și-i ridice spre cer; ci se bătea în piept și zicea: „Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul!”.

„Eu vă spun că mai degrabă omul acesta s-a pogorit acasă socotit neprihănit, decît celalt. Căci oricine se înalță, va fi smerit; și oricine se smerește, va fi înălțat”. Luca, 18, 9-14.

ța cea intimă de creștin, în viața de rugăciune.

Multe din parabolele Domnului Hristos, au fost rostite de El în ultimele luni ale vieții și lucrării Sale printre fiii oamenilor. Datorită faptului că fariseii, preoții și rabinii cei mai de seamă îl urmăreau cu o ură crescîndă, ură ce nu peste mult timp avea să-L țintuiască pe Golgota, El învăluie în simboluri cuvintele avertizatoare ale iubirii Sale. Ei nu puteau înțelege greșit ceea ce voia El să spună și totuși, nu puteau nici să afle ceva în cuvintele Lui, pe baza cărora să-L poată condamna.

În parabola cu Fariseul și vameșul — cei doi închinători — Domnul Hristos muștră fățărnicia, ipocriza, oricînd, oriunde și la oricine s-ar afla ea.

„Doamne... îți mulțumesc că nu sînt ca ceilalți oameni”...

„Doamne... fii milostiv mie... păcătosul!” Ce contrast puternic, contrast ce reprezintă cele două feluri de a te închina lui Dumnezeu. Rugăciunea formală și rugăciunea credinței.

Trebuie să acordăm o deosebită atenție rugăciunilor noastre, care trebuie să cuprindă nevoile inimilor noastre, rostind aceea ce este necesar. Putem rosti cuvinte sfinte și meșteșugit rostite și care totuși să nu poată echivala cu o singură dorință sfîntă. Cele mai elocvente rugăciuni nu sînt adesea decît repetări deșarte, dacă ele nu exprimă adevăratele sentimente ale inimii. Rugăciunea ce vine însă dintr-o inimă caldă, cînd nevoile cele simple ale sufletului sînt rostite tot așa cum ai solicita o favoare unui prieten, ferm încredințat că vei primi ceea ce ai cerut — iată rugăciunea credinței.

Vameșul se considera un păcătos, cu multe defecte în caracterul său, și se lupta să fie mai bun, mai folositor celor din jur și un sincer fiu al lui Dumnezeu. El era conștient de nevoia lui cea mare. De aceea se prezentă înaintea lui Dumnezeu. Inima sa era larg deschisă lucrării Duhului lui Dumnezeu, spre a aduce la îndeplinire lucrarea cea minunată a eliberării de povara nedesăvîrșirilor și

păcatelor sale. Iată de ce va-
meșul din pilda Domnului, ca-
re s-a suit la Templu spre a se
ruga și care nu îndrăznea nici
ochii să și-i ridice spre cer, este
un bun exemplu al închinătoru-
lui sincer, credincios și Min-
tătorul confirmă acest lucru
când spune: „Eu vă spun că
mai degrabă omul acesta s-a
pogorit acasă socotit neprihănit
decît celălalt“.

Fariseul, cu îndreptățirea lui
de sine, n-a găsit altceva de
spus în rugăciunea lui, decît să
povestească lui Dumnezeu fap-
tele lui bune...

Indrăzneala Fariseului, rugă-
ciunea lui plină de îndreptățire
de sine, demonstrează faptul că
inima lui era închisă influenței
Duhului Sfînt. Datorită depăr-
tării sale de Dumnezeu, el nu
avea simțămîntul propriei lui
necurății, în contrast cu desă-
vîrșirea sfințeniei divine. El nu
simțea nevoia ajutorului divin
și de aceea el n-a primit nimic.
Rugăciunea lui nu s-a înălțat
mai sus... decît el.

Exemplele ce ne sînt prezen-
tate în Sfintele Scripturi ne în-
fățișează caractere ce n-au dat
pe față nici un gînd măcar, de
a-și scuza păcatul, nici o încercare
de îndreptățire de sine. A-
vem exemplul marelui apostol
Pavel, care n-a căutat niciodată
să ascundă ceva din realitatea
vieții sale. El spunea:

„Și așa am și făcut în Ieru-
salim. Am aruncat în temniță
pe mulți, căci am primit pute-
rea aceasta de la preoții cei
mai de seamă; și, cînd erau
osîndiți la moarte îmi dădeam
și eu votul împotriva lor.

I-am pedepsit adesea în toate
sinagogile și îmi dădeam silința
ca să-i fac să hulească. În por-
nirea mea nebună împotriva lor,
îi prigoneam pînă și în cetățile
străine“. Fapte 26, 10. 11.

De aceea apostolul Pavel nu
se sfa să declare despre el și nu
despre ceilalți apostoli: „O a-
devărat și cu totul vrednic de
primit este Cuvîntul care zice:
„Hristos a venit în lume ca să
mîntuiască pe cei păcătoși din-
tre care cel dintîi sînt eu“. 1
Tim. 1, 15.

Inima smerită este singura
capabilă a prețui iubirea lui
Dumnezeu și jertfa Golgoței.

Căci este o necesitate absolută
ca cei ce mărturisesc a purta
numele Domnului Hristos să
nu-și găsească plăcerea în enu-
merarea... „faptelor lor bune“,
și toți ar trebui să simtă necesi-
tatea de a păstra natura sa mor-
ală, printr-o constantă ve-
ghere, printr-o stăruință sfin-
țită de a fi un prețios ajutor
tuturor — căci „ce seamănă o-
mul aceea va și secera“. Gal.
6. 7.

Creștinismul trebuie să-l facă
mai atent pe credincios, mai
sensibil față de nevoile și dezi-
deratele timpului său. În con-
textul acesta se adresa Pavel
celor din Filipi (Filip. 2, 1-5).

„Deci, dacă este vreo îndem-
nare în Hristos, dacă este
vreo mîngiere în dragoste,
dacă este vreo legătură a Du-
hului, dacă este vreo milosti-
vire și vreo îndurare.

Faceți-mi bucuria deplină și
aveți o simțire, o dragoste, un
suflet și un gînd.

Nu faceți nimic din duh de
ceartă sau din slavă deșartă;
ci în smerenie fiecare să pri-
vească pe altul mai presus de
el însuși.

Fiecare din voi să se uite
nu la foloasele lui, ci și la fo-
loasele altora.

Să aveți în voi gîndul acesta,
care era și în Hristos Isus“.

Spiritul Fariseului face pe
mulți să privească cu dispreț
la frații și semenii săi ce gre-
șesc, sau care datorită tempe-
ramentului lor firesc le este
 greu să înfrîngă răul ce-i co-
pleșesc. Dar Domnul Isus îi
compătimizește. Unuia ca acesta
Domnul îi spune că El îl iu-
bește și se poartă față de scă-
derile lui, tot așa cum se poartă
cu ale tale...!

Faci rău închistându-te într-un spirit de îndreptățire de sine, mulțumind Celui Atotputernic că nu ești ca ceilalți ... credincioși, considerind că înțreci în credință și smerenie pe toți.

Toate acestea au o strânsă legătură cu închinarea noastră.

Ea este oglinda vieții noastre spirituale și determină rezultatele ei.

Dumnezeu ne împarte darurile Sale, ca să ne sfințească, iar noi să le frîngem cu alții.

Cînd ne rugăm pentru pîinea noastră cea de toate zilele,

El privește la inimile noastre, să vadă dacă noi o vom împărți cu cei ce sînt mai în nevoie decît noi. Cînd ne rugăm: „Doamne fii milostiv mie, păcătoșul“, El veghează să vadă dacă noi dăm pe față compasiune față de cei cu care venim în legătură. Aceasta este dovada legăturii noastre cu Dumnezeu.

Mai înainte de a încheia aceste cîteva reflecții spirituale în legătură cu caracterele celor doi închinători și necesitatea lăuntrică a unei vieți de rugăciune și comuniune cu cerul, să mai subliniem un gînd, tot așa de important și necesar pentru prosperitatea vieții noastre de credință.

După ce ne-am rostit cere-rile noastre, în toată smerenia, trebuie să luăm toate măsurile spre a răspunde noi înșine acestora — în măsura în care este posibil acest lucru. Să nu așteptăm ca Dumnezeu să facă pentru noi, ceea ce am putea face noi înșine. Este o realitate faptul că ajutorul lui Dumnezeu este dat tuturor celor ce-l cer. Dar ajutorul divin trebuie să fie combinat cu eforturile, aspirațiile și energia omenească.

Noi nu putem avea pretenția să urcăm pe înălțimile cerului, fără a încerca să le urcăm cu propriile noastre picioare. Noi nu putem fi miluiți prin rugăciunile și eforturile spirituale ale altora, în timp ce noi, neglijăm a ne ruga. Trăsăturile de caracter dure, nesfințite, nu vor fi îndepărtate și înlocuite cu trăsături curate și iubitoare, sfințite deci, fără ca noi să depunem vreun efort...

În strădaniile noastre de a urma Modelul, exemplul divin ce ne-a fost pus înainte, vom face poate urme mai puțin drepte... Cu toate acestea, să nu încetăm eforturile noastre. Eșecurile temporale ne vor determina să ne sprijinim mai mult pe ajutorul Domnului Hristos.

Cînd vom păși înaintea lui Dumnezeu în acest spirit, închinarea noastră va fi un izvor de plăcute binecuvîntări.

„Căci oricine se înalță va fi smerit; și oricine se smerește, va fi înălțat“.

Credincioși ai lui Dumnezeu

T. NICULESCU

Ideea pe care apostolul Pavel o enunță în prima parte a versetului patru al capitolului întâi din Epistola sa către credincioșii din Efes, a prilejuit multă discuție, atribuindu-se lui Dumnezeu faptul că ar fi statornicit încă de la crearea lumii, cine să fie și cine să nu fie aleși ai Lui.

În adevăr, așa s-ar putea înțelege dacă nu am citi și sfârșitul acestui verset, care vine să definească intenția lui Dumnezeu dintru început ca toți, indiferent cine, „să fim sfinți și fără prihană“, idee completată și de versetul 5 care arată că după buna plăcere a voiei Sale, ne-a ales și ne-a rînduit pe fiecare dintre noi să fim înfiați prin Isus Hristos.

În aceste câteva cuvinte apostolul Pavel prezintă în scurt modul mîntuirii prin Isus Hristos, tema de competență a Bibliei, subiectul în jurul căruia gravitează întreaga carte. De la primul cuvînt de speranță rostit în sentința dată în Paradis și pînă la cea ultimă și minunată făgăduința din Apocalips 22,4 : „Ei vor vedea fața Lui, și numele Lui va fi pe frunțile lor“, fiecare carte și fiecare pasaj biblic se ocupă cu dezvăluirea acestei minunate teme. Cine înțelege această idee, are cheia care-i poate deschide întreaga comoară a Cuvîntului lui Dumnezeu.

Isus Hristos este mijlocitorul între Dumnezeu și credincios.

1 Tim. 2, 5. Departe de a fi un Dumnezeu minios care cere pedepsirea, Tatăl lucrează prin Hristos spre a-Si împlini față de oricine, planul de mîntuire.

Predestinarea sau rînduirea mai dinainte de a fi „aleși ai lui Dumnezeu“ este la îndemîna și partea oricui, prin Hristos.

Mîntuirea este oferită la toți. Divina cunoaștere mai dinainte și divina predestinație nicidecum nu exclude libertatea noastră. Nicăieri Pavel, sau vreun alt scriitor biblic, nu prezintă ideea că Dumnezeu a predestinat pe unii credincioși să fie mîntuiți, iar pe alții să fie pierduți, indiferent de propria lor alegere în această privință.

Hristos este sfera în care se poate face alegerea, deoarece orice viață spirituală se concentrează în El. Cine vine la Hristos este ales să fie mîntuit, așa cum cineva care se alătură unui cor este ales să cînte. Deci nu este o alegere arbitrară. Dumnezeu intenționează să mîntuiască pe toți cei care aleg să-și pună credința în Hristos, ca Mîntuitor al lor.

Hristos este chipul Tatălui, vizibila dezvăluire a Celui nevăzut. Fiecărui creștin îi este hărăzit de a fi schimbat întru asemănarea lui Hristos, Fiul lui Dumnezeu.

Cum poate avea loc o atît de uimitoare transformare, aceasta alcătuiește vestea cea bună a Evangheliei, solia iertării, renașterii, sfințirii și a proslăvirii

finale. Schimbarea este săvîrșită prin unirea făpturii noastre cu divinitatea. După cum Fiul lui Dumnezeu luă asupra-Si firea noastră, la fel creștinii pot ajunge temple ale Spiritului Sfînt, și Hristos va locui în ei.

În felul acesta credinciosul ajunge pârtaș al firii divine. Apoi, sub influența Spiritului lăuntric și însușeșit de exemplul lui Hristos, el este condus la o nouă sfințire a vieții. Caracterul lui este continuu și tot mai mult făcut asemenea celui al Mîntuitorului, pînă la ziua finalei proslăvirii, cînd asemenea va ajunge deplină.

Această taină a alegerii divine, Noul Testament în mod hotărît o proclamă nu ca pe o enigmă care să ne frămînte mințile, ci ca o minune care să stîrnească lauda noastră, ca o asigurare că viețile noastre se găsesc în mîinile lui Dumnezeu, o reamintire continuă cum că creștinii au răspunderea să-și întărească „chemarea și alegerea“. 2 Petru 1, 10.

Dar apostolul Pavel vine acum să precizeze un fapt, și anume că alegerea noastră este făcută de Dumnezeu cu un scop : să fim sfinți și fără prihană, să slujim de laudă slavei lui Hristos, prin care avem răs-cumpărarea, prin singele Lui iertarea păcatelor, după bogățiile harului Său.

„Să fim sfinți și fără prihană“, anume, sfințirea lăuntrică să fie în acord cu consacrarea

noastră exterioară, cu viețuirea exterioară a noastră în sfințenie.

Este de o foarte mare însemnătate și demnă de toată atenția noastră legătura pe care o face apostolul Pavel între aceste trei idei — aleși ai lui Dumnezeu — sfinți — fără prihană — ce alcătuiesc un tot inseparabil, una depinzând de cealaltă și prima condiționată de celelalte două.

Pentru apostolul Pavel cele două noțiuni: fără prihană și sfinți erau cu totul separate, însă completându-se sau desăvârșindu-se întreolaltă.

Lucrul acesta îl arată foarte lămurit apostolul când îndeamnă pe credincioșii din Tesalonic „să fie fără prihană în sfințenie“ (1 Tes 3,13), cu alte cuvinte, apostolul vrea să spună că nu poate să existe stare de sfințenie dacă aceasta nu este însoțită și lucrată de o viață care, prinsă în problemele multiple ale vieții și strădania de a le rezolva cât mai ferice, nu face din ea, din viața practică, tot ce este mai curat, înalt și demn.

Sfințenia, așa cum au înțeles-o bărbații de credință de totdeauna, cei dovediți în adevăr aleși de Dumnezeu, nu este ceva teoretic, ci face parte din viață, din activitățile ei, în care caută s-o dovedească fără prihană, căci, potrivit cuvintelor apostolului, „căutăm să lucrăm cinstit nu numai înaintea lui Dumnezeu, ci și înaintea oamenilor“. 2 Cor. 8, 21.

Cît de minunat se vedește din viața lui Enoh, cel ales de Dumnezeu și răpit la cer, că această alegere divină a cuiva se întemeiază pe transpunerea în viață a însușirilor nobile ce se așteaptă din partea lui a fi puse în practică în umblarea sa pe pămînt!

Apoi Iov, credinciosul pe care însuși Dumnezeu îl recomandă: „Nu este nimeni ca el pe pămînt. Este un om fără prihană și curat la suflet“.

Pe acest bărbat al sfințeniei și al credinței, Biblia ni-l prezintă dovedindu-și sfințenia și credința în mijlocul nevoilor semenilor, în a pune mîna cu rîvnă la rezolvarea lor, om socotit de cînstă în cetatea sa, de ale cărei probleme era preocu-

pat spre o cît mai fericită rezolvare.

Îată-l pe Daniel, un alt ales al lui Dumnezeu.

„Dumnezeu ne-a dat puteri intelectuale și morale; însă într-o mare măsură fiecare însă este arhitectul propriului său caracter. Zilnic clădirea se ridică. Cuvîntul lui Dumnezeu ne avertizează a lua seama cum clădim, a lua aminte ca clădirea noastră să aibă ca temelie Stîncă Veacurilor, adică pe Isus. Vine vremea cînd ni se va descoperi lucrarea. Acum este timpul pentru fiecare să cultive puterile pe care i le-a dat Dumnezeu, spre a-și forma caractere ce să fie de folos aci pe pămînt, și pentru o viață viitoare“.

Fiece faptă din viață, oricît de neimportantă, își are influența ei în formarea caracterului. Un caracter bun este de mai mare preț decît bogățiile lumii; și lucrarea formării lui este cea mai nobilă în care ne putem angaja.

Chemarea de „aleși ai lui Dumnezeu“ are în sine și obligația de transpunere în viață a acestei alegeri, pentru ca cei din preajmă să se încredinșeze despre aceasta, iar nu să fie din partea noastră o searbădă și goală formă mult pretențioasă, dar de fapt fiind morți spiritual.

„Pietre vii,“ spune apostolul Petru că trebuie să ajungă a fi creștinii ca urmare a continuei legături cu Hristos, pietre strălucitoare prin tot ce sînt și cred ei, căci fără de o vie unire cu Isus, nimeni nu poate trăi o viață sfință.

Pietre vii, zidite într-o casă duhovnicească și alcătuint o preoție sfință se cere a fi aleșii lui Dumnezeu; răspîndind o mireasmă de viață prin tot ce face fiecare în parte, din cei ce alcătuiesc această preoție sfință a casei duhovnicești.

Dar pentru ca această casă duhovnicească a credinței noastre să ajungă în adevăr un templu onorat de Dumnezeu și o cînstă în mijlocul oamenilor, apostolul Pavel ne atrage atenția să fim cu grijă să folosim la clădire numai fapte curate, nobile și demne.

Celor ce vor să fie aleși ai lui Dumnezeu, Isaia, evanghelistul Vechiului Testament, le spune: „Scoală-te, luminează-te“, și încă: „Spălați-vă deci și curățiți-vă“, faceți din felul umblării voastre o lumină.

Iar apostolul Pavel adaugă: „Croiți cărări drepte cu picioarele voastre“, adică felul vostru de a trăi în mijlocul oamenilor să fie plin de cînstă și demnitate, și „urmăriți pacea și sfințirea cu toți, fără care nimeni nu va vedea pe Dumnezeu“.

„Cu toți“, să urmărim a fi în pace și într-o plăcută viețuire de sfințenie, putîndu-se spune și despre fiecare dintre noi ceea ce Achiș, împăratul filistenilor, văzînd viața și purtarea lui David putu spune: „Ești plăcut înaintea mea ca un înger al lui Dumnezeu“.

„Ca un înțelept meșter-zidar, încă din începutul activității sale Ieremia căută să încurajeze pe locuitorii Iudei să așeze temeliele vieții lor spirituale largi și adînci, făcînd o deplină lucrare de pocăință. Îndelung clădiseră ei cu material asemuit de apostolul Pavel cu lemn, fin, trestie, și chiar de Ieremia cu zgură. Acum erau îndemnați să înceapă a clădi înțelepțește și pentru veșnicie, dînd în lături molozul apostaziei și al necredinței, și folosind ca material de fundație aur curat, argint lămurit, pietre prețioase — credința și faptele bune — singurele primite înaintea unui Dumnezeu sfințit“.

Întrebarea pe care trebuie să ne-o punem fiecare dintre noi este: Pe ce temelie clădesc? Avem privilegiul să năzuim la viața nemuritoare; și este de cea mai mare însemnătate a săpa adînc, îndepărtînd tot molozul, și să clădim pe stîncă tare, adică pe Isus Hristos. El este temelie cea sigură a credinței. „Căci nimeni nu poate pune o altă temelie decît cea care a fost pusă, și care este Isus Hristos“. 1 Cor. 3, 11. Numai în El avem mîntuirea.

Odată pusă temelie, avem nevoie de înțelepciune ca să știm cum să clădim. Cînd Moise se pregătea să ridice sanctuarul în pustie, i se atrase atenția: „Ia seama să faci totul după chipul

care ți-a fost arătat pe munte".
Ebr. 8,5.

În legea Sa, Dumnezeu ne-a dat modelul. Clădirea caracterului nostru creștin trebuie să fie „după chipul care ți-a fost arătat pe munte”. Legea este marea măsură a neprihănirii. Ea reprezintă caracterul lui Dumnezeu și este proba sincerității noastre față de El.

Pentru a izbui în lucrarea clădirii noastre de creștini tre-

buie puse la lucru toate forțele întregii ființe. Se cere tăria și forța bărbăției; nici o rezervă nu trebuie risipită în lucruri fără de importanță. Este de trebuință o cugetare profundă, o dorință sinceră, o neabătută integritate.

Nu trebuie să se vădească lenevie. Viața creștină este un lucru important, o încredințare sacră: și fiecare clipă trebuie folosită cu înțelepciune, deoarece

urmările ei se vor vedea în veșnicie. Dumnezeu cere fiecăruia să facem tot ce putem mai bine cu talanții ce El ni i-a încredințat spre păstrare. El i-a pus în mâinile noastre spre a fi folosiți spre cinstea și slava numelui Său, și spre binele semenilor noștri.

„De aceea, fraților căutați cu atît mai mult să vă întăriți chemarea și alegerea voastră”. 2 Petru 1, 10.

Multe sînt pildele prin care Domnul Hristos a vorbit despre Impărăția cerurilor. Astfel prin pilda semănătorului, a grăuntelui de muștar sau a comorii ascunse în țarină, El zugrăvește diferitele laturi ale acesteia. În cartea Faptelor Apostolilor ni se spune că „după patima Lui li s-a înfățișat viu... arătîndu-li-Se deseori timp de patruzeci de zile și vorbind cu ei despre lucrurile privitoare la Impărăția lui Dumnezeu“. Pentru a reliefa valoarea ei, El se folosește de pilda mărgăritarului de mare preț sau a comorii ascunse. Vitalitatea ei, El o compară cu grăuntele de muștar, dar dragostea dintre Dumnezeu și credincios, El o redă prin grațiosul tablou a zece fecioare. Și acestea, gătite de nuntă.

De ce a ales Domnul un asemenea simbol? Nu puține sînt motivele care L-au determinat la aceasta. În primul rînd cred că printr-o fecioară El a vrut să înfățișeze frumusețea, gingășia, curățenia vieții morale. Apoi ea, deși are un cămin părintesc, dorește, visează un cămin mult mai frumos așa cum și biserica dorește după căminul ceresc.

E bine să se știe că deși slabă, uneori demoralizată de păcat ea este obiectul marelui iubiri a lui Dumnezeu. Și ce minunat apare ea în ochii lui Dumnezeu. Priviți tabloul din Cîntarea Cîntărilor 6. 10 : „Cine este aceea care se ivește ca zorile,

frumoasă ca luna, curată ca soarele?“ Ea este mireasa aleasă a Mirelui Ceresc. Iubirea Lui e așa de mare încît S-a dat pe Sine însuși pentru ea. Prin gura profetului Isaia El declară : „Ai preț în ochii Mei... te iubesc.“ Isa 43,4.

„Atunci“, a zis Mîntuitorul, „impărăția cerurilor se va asemăna cu 10 fecioare care și-au luat candelarele și au ieșit în întîmpinarea mirelui“. Mat. 25,1.

E noapte, e întuneric; datorită candelelor aprinse văd drumul pe care merg. Ce frumoase sînt veșmintele lor și ce minunat apare albul strălucitor a acestora în contrast cu întunericul nopții ! „Și i s-a dat să se îmbrace cu în subțire strălucitor și curat“. Apoc. 19,8.

Privind-o în ceea ce „i s-a dat să se îmbrace“, țînînd seama de explicația că „înul subțire sînt faptele neprihănite ale sfinților“, Cel ce a săpat-o pe mîinile Sale spune : „Ești frumoasă de tot, iubirea mea, nu e nici o pată în tine“. Cînt. Cînt. 4,7. trad. Holman. Iată o dorință morală pe care o desprindem din cuvintele : „Ești frumoasă de tot“.

Planurile Domnului Hristos cum și lucrarea Duhului Sfînt tînd la această țintă finală : „Ca să înfățișeze înaintea Lui această Biserică slăvită, fără pată, fără zbîrcitură sau altceva de felul acesta, ci sfîntă și fără prihană“. Efes. 5,27.

Frumoasă ca zorile, grațioasă ca luna, curată ca soarele, îm-

brăcată în strălucitoarea dreptate a sfinților e atît de natural să se spună : „Ești frumoasă de tot“. „Mi-ai răpit inima... numai cu o privire“. Idem. cap. 4.9.

Ce însemnează doar o privire îndreptată spre Dumnezeu ! Ea răpește inima lui Dumnezeu. Cît de sensibilă e inima Lui și cît de gingașă, de necuprînsă iubirea Lui !

Biserică a lui Dumnezeu, privește la aceste trepte pe care trebuie să urci, la aceste ținte pe care trebuie să le ajungi ! Și continuînd gîndurile aceleiași minunate revelații cu privire la Biserică, citim : „Ești o fîntînă din grădini, un izvor de ape vii. Odraslele tale sînt o grădină de rodii cu cele mai alese roade. Miere picură de pe buzele tale mireasă. Miere și lapte se află sub limba ta ; și mirosul hainelor tale este ca mirosul Libanului“. Idem. cap. 4,12,12,15,13,11.

Hainele cu care este îmbrăcată, așa cum știm, sînt faptele neprihănite ale sfinților. Deci mireasma de viață spre viață este redată de acele acte de iubire, împreună simțire, iertare, bunătate. Ele, asemenea florilor, înfloresc ca și acestea la vremea lor. Ghiocelul înfloresce sub zăpada și gheața ce vor parcă să fie o stavilă vieții. La fel și creștinul adevărat, fără să țină seama de răceală sau indiferență, el își desfășoară viața lui curată și înmiresmată. Citiți vă rog în cîn-

țarea Cîntărilor 4,16 : „Scoală-te crivățule, vino vîntule de miazăzi ! Suslați peste grădina mea ca să picure mirosurile din ea“. Greutățile de care se pot plînge unii nu sînt altceva decît mari ocazii de a da pe față mireasma suavelor virtuți creștine. Inima unui creștin „este plină de bunătate“. Orice asperitate a vieții care îi clatină vasul, face să se verse din plinul lui bunătate, îngăduință, răbdare și îndelungă răbdare.

Dacă reluăm lectura pildei celor 10 fecioare prin care Mîntuitorul vorbește despre Biserica Sa, citim că „5 din ele erau nechibzuite, și 5 înțelepte“. Mat. 5,2.

Tabloul acesta ni se pare asemănător cu norul din Exod 14,20, întunecos pe o parte și luminos pe cealaltă. Pilda prin conținutul ei, deșteaptă și încîntare și teamă în inimile celor ce așteaptă pe Domnul lor. Ea înfățișează Biserica, acest minunat rod al suferințelor lui Hristos. Cit de dureros e să constați că în Biserică există două feluri de credincioși : nechibzuiți și înțelepți.

Fiul risipitor este secătuit și flămînd, e acoperit de zdrențe și rușine datorită nechibzuinței lui. Esau într-un moment de nechibzuință își vinde dreptul de întii născut spunînd batjocoritor : „La ce-mi slujește dreptul acesta de întii născut ?“ David, într-un moment de nechibzuință aruncă toată gloria lui în țărîna, Noe se dezgolește în cort, fiii lui Aron sînt arși, iar Moise nu mai intră în țara făgăduită. Tot în nechibzuință Simei blestemă pe David, Iona fuge de la datorie, și Ilie dinaintea Izabelei. Cei opt trimiși în Canaan aduc patruzeci de ani de suferință în pustiu. Iar mîndria lui Ezechia face ca toate vistierile țării și chiar

fiu lui să ajungă în Babilon datorită aceleiași nechibzuințe.

Dar cine poate calcula relele pe care le produc în biserică nu numai credincioșii de rînd, ci și cei cu nume sonore ca Noe, sau David datorită aceleiași nechibzuințe. Ce lucruri frumoase sînt scrise despre aceștia, despre credincioșia și curăția vieții lor. Dar puțin aluat a dospit toată plămădeala după cum puțină nebulie biruie înțelepciunea și slava.

Dar în ce constă deosebirea între fecioarele înțelepte și cele nechibzuite ?

Serva Domnului spune : „Credincioșii reprezentați prin fecioarele nechibzuite nu sînt ipocriți. Ei stimează adevărul ... Se simt atrași către cei ce mărturisec adevărul ; însă ei nu s-au supus cu totul lucrării Duhului Sfînt, ei n-au căzut pe stîncă Isus Hristos și n-au lăsat să fie sfărîmată firea lor cea veche“. Potrivit parabolei s-a terminat untdelemnul în candelile lor. Și la unii se întîmplă ca și la Noe, Moise și Ilie, după o viață de integritate, de veghere, de lupte, de curăție, cad în anumite acte de nesăbuiță. Elementul dureros și marea deosebire între cele cinci fecioare chibzuite și toate celelalte cazuri amintite, este că ele (fecioarele) rămîn în afara ospățului de nuntă, în afara marelui bucurii, și aceasta pentru totdeauna. Ele își dau seama prea tîrziu de lipsurile lor. Se trezesc prea tîrziu, acționează prea tîrziu.

Cum ne dăm seama care dintre fecioare au și care n-au untdelemn în candelile lor, sau, ca să ne exprimăm în alți termeni care dintre ele au și care n-au ungera Duhului Sfînt ?

Noi știm că Duhul Sfînt este mijlocul prin care se întreține viața spirituală a credinciosului. El este cel ce ne ajută în slăbiciunile noastre, cel ce călăuzește viața noastră. Datorită lui se poate spune despre noi : „Născuți nu din sînge nici din voia firii lor, nici din voia vreunui om, ci din Dumnezeu“. Ioan 1, 13.

Intrucît Duhul Sfînt este reprezentat prin untdelemn, cred că putem să tragem cîteva învățăminte. Nu vom privi în complexitatea ei problema Duhului Sfînt, ci vom analiza efectele practice ale Lui, în viața de fiecare zi. Priviți de pildă o ușă, o ușă lucrată cu măiestrie, o ușă care deschide drumul intrării într-un palat. Știți că însuși Domnul S-a comparat pe Sine cu o ușă. În Mat. 23, 13 Domnul muștra pe unii care prin viața, exemplul și învățăturile lor, închideau

ușa binecuvîntării și răsplătirii lui Dumnezeu. Ce putere stă într-o pildă bună sau într-un exemplu rău ! Numai veșnicia va cîntări efectele bune sau nefericite ale unei vieți.

Dar să revenim la ușa amintită. În afara atîtor lucruri care te atrag : mîner de aur, măiestritele săpături în lemn, cristalele și alte ornamente, ea scîrție. Scîrție atît de supărător ! Nu lipsește decît puțin ulei, puțină ungeră. Uleiul face asperitățile să nu se mai simtă. E așa de puțin, zic unii ! Și totuși în viață aceasta înseamnă așa de mult ! Doar două metale care de fapt alcătuiesc un tot, scîrție uneori într-o casă, ori cît de ușor ai încerca să deschizi sau să închizi ușa. Lipsește untdelemnul ... Priviți motorul unei mașini : ce minuni face uleiul. Atîtea piese lucrează aproape fără zgomot datorită lui. Sînt creștini care au aproape toate virtuțile unei fecioare. Au darul vorbirii, cunosc atîtea taine ale cuvîntului, și au și o credință puternică dar le lipsește dragostea, acest prim rod al Duhului Sfînt. Lipsa aceasta îi face să murmure ; cad lesne pradă spiritului de gîlceavă. Sînt nemulțumitori. Viața lor întrunește nu puține calități, fapt ce îl determină pe Domnul să le numească fecioare, fecioare însă nechibzuite. Ceea ce e mai întristător, este că așteptă în starea aceasta pe Domnul. Ce altceva am putea spune unor asemenea grupuri de credincioși ce mărturisesc cu buzele credința dar îi tăgăduiesc prin viață puterea, decît cuvintele :

„Te sfătuiesc să cumperi de la Mine, aur curățit prin foc ... și haine albe ca să te îmbraci cu ele ... și doftorie pentru ochi ca să-ți ungi ochii și să vezi“. Apoc. 3, 18.

Impărăția harului și a slavei

H. ARTINIAN

Să ne apropiem dar cu deplină încredere de scaunul harului, ca să căpătăm îndurare și să găsim har, pentru ca să fim ajutați la vreme de nevoie" Ebr. 4, 16.

Biserica lui Dumnezeu de pe pământ, a constituit totdeauna moștenirea Sa, locul unde El își exercită principiile Sale divine, și unde își poate arăta din plin dragostea Sa părintească, veșnică și harul Său mîntuitor.

Cuvîntul "har", vine din limba greacă, și înseamnă "favoare", sau "bunăvoință". Expresiile acestea ne arată atitudinea sau poziția lui Dumnezeu față de om. De aceea putem spune cu toată certitudinea și cu toată încrederea că atitudinea sau poziția lui Dumnezeu față de om, este binevoitoare, sau favorabilă.

Impărăția harului a fost întemeiată de Dumnezeu, cînd a oferit pe Fiul Său Isus Hristos ca preț pentru răscumpărarea noastră.

Cînd s-a ținut sfatul Păcii de către divinitate, și s-a luat solemnă hotărîre de a se răscumpăra neamul omenesc de sub osînda sau condamnarea morții, în cazul că Adam va cădea prin înșelăciunea Satanei, s-a hotărît ca acesta să fie înlocuit cu Fiul lui Dumnezeu, și în clipa cînd Isus Hristos a luat asupra Sa greaua și dureroasa răspundere de a-Și da prețioasa Sa viață, și să facă astfel ispășire pentru păcatele noastre. - din clipa aceea a luat ființă Impărăția harului. Din clipa aceea, în fața universului întreg, s-a văzut ce era în inima Tatălui ceresc pentru fiii Săi. Atunci s-a văzut atitudinea

nespus de iubitoare a Aceluia care creiase pe oameni după chipul Său și după asemănarea Sa. Despre această atitudine citim în Cuvîntul Său : "Căci Eu știu gîndurile pe care le am cu privire la voi, zice Domnul, gînduri de pace și nu de nenorocire, ca să vă dau un viitor și o nădejde". Ier.29,14. "Căci gîndurile Mele nu sînt gîndurile voastre, și căile voastre nu sînt căile Mele, zice Domnul. Căci cît sînt de sus cerurile față de pămînt, atît de sus sînt căile Mele față de căile voastre și gîndurile Mele față de gîndurile voastre". Isa. 55,8-9.

Impărăția harului este universală, pentru că se întinde și cuprinde pe oricine și de oriunde. Nu e nici o deosebire. Nu e nici o discriminare. Nu există nici o părtinire. Nu e nici o favorizare nedreaptă. Dumnezeu iubește pe toți. El a oferit pe Fiul Său omenirii întregi. Iar Isus Hristos, prin sacrificiul Său suprem a ajuns Mîntuitorul nostru.

În fața tronului Său de har, de iubire și de milă se întilnesc în calitate de frați și cu drepturi egale bogatul și săracul, învățatul și neînvățatul, bărbatul și femeia. Aici deosebirea se șterg, rangurile dispar, și ura încetează cu desăvîrșire. În fața tronului Său, toți sînt egali. Toți sînt prețuiți și toți sînt iubiți. Aici se vede măreția veșnică a bunătății și a dragostei lui Dumnezeu. Vreau Eu moartea păcătosului? zice Domnul Dumnezeu? Nu vreau Eu mai de grabă ca el să se întoarcă și să trăiască? Ezech 18,23

Acest har ne-a fost dat prin Isus Hristos. Despre El stă scris că atunci cînd a apărut printre oameni, era "plin de har și de adevăr", "căci Legea a fost dată prin Moise, dar harul și adevărul au venit prin Isus Hristos". Ioan 1,14,18.

Și cînd a început să predice, cînd învățăturile Lui divine au început să fie auzite, ni se spune că „oamenii se mirau de cuvintele pline de har, care se revărsau din gura Lui”, întocmai ca o apă a vieții ce fusese dată să potolească o sete îndelungată a credincioșilor.

Delegația trimisă din Ierusalim ca să-L aducă sub stare de arest, s-a întors fără El. În ziua aceea, stînd în prezența Lui și ascultîndu-I mîngîierile Lui iubitoare și simțind puterea cerească ce însoțea cuvîntările Sale, gîndurile și inimile lor au fost captivate și umplute cu frumusețea unor adevăruri ce nu mai fuseseră auzite. Au crezut, că în ziua aceea, cerul se pogorise pe pămînt, și că ei sînt invitați la o masă a belșugului și bucuriei cerești. La întrebarea preoților conducători și a fariseilor geloși că de ce nu L-au adus, de ce nu și-au îndeplinit misiunea ce le fusese trasată, - șeful delegației a răspuns plin de seriozitate: "Niciodată n-a vorbit vreun om ca Omul acesta". Ioan 7,46.

Înainte de venirea Lui, se profetizase despre El că, „Harul este turnat pe buzele Tale”, și acest har era turnat asupra Lui, „pentru că Domnul M-a uns să aduc vești bune celor nenorociți, El M-a trimis să vindec pe cei cu inima zdrobită, să vestesc robilor slobo-

zenia, și să vestesc un an de îndurare". Isa. 61,1-2.

Încă pe cînd era un Copil, și creștea liniștit pentru lucrarea pentru care venise, citim că: „Pruncul creștea și se întărea, era plin de înțelepciune și harul lui Dumnezeu era peste El". Luca 2,40.

De cînd a căzut Adam prin neascultare, n-a existat credincios pe suprafața pămîntului, care să nu aibă nevoie de harul Său. „Pentru că toți au păcătuit și sînt lipsiți de slava lui Dumnezeu. Și sînt socotiți neprihăniți, fără plată, prin harul Său, prin răscumpărarea care este în Hristos Isus. Pe El Dumnezeu L-a rinduit mai dinainte să fie, prin credință în singele Lui, o jertfă de ispășire, ca să-Și arate neprihănirea Lui; căci trecuse cu vederea păcatele dinainte, în vremea îndelungei răbdări a lui Dumnezeu, pentru ca în vremea de acum, să-Și arate neprihănirea în așa fel încît să fie neprihănit, și totuși să socotească neprihănit și pe cel ce crede în Hristos". Rom. 3,23-26.

Împărăția harului nu are un teritoriu geografic. Ea se stabilește în inimile oamenilor, care, prin credință, primesc ca Mîntuitor al lor pe Fiul lui Dumnezeu, Isus Hristos. Întinderile necurpinse ale inimilor oamenilor devin teritoriul ei. Din cauza aceasta, tot aici, adică în inimile celor ce cred, Mîntuitorul Își așează scaunul

Său de domnie. El face din inimile acestora, curățite prin singele Său, un tron de aur, unde prin Duhul Sfînt, se așează în calitate de Mîntuitor și Împărat.

Acest adevăr l-a spus El, cînd au venit cîțiva farisei și L-au întreat: „Cînd va veni Împărăția lui Dumnezeu? Drept răspuns El le-a zis: „Împărăția lui Dumnezeu nu vine în așa fel ca să izbească privirile. Nu se va zice: uite-o aici, sau: uite-o acolo. Căci iată că Împărăția lui Dumnezeu este înlăuntrul vostru". Luca 17,21.

Împărăția lui Dumnezeu nu vine cu arătare exterioară. Ea vine prin gingășia inspirației pe care o dă Cuvîntul Său, prin lucrarea lăuntrică a Duhului Său, prin părtașia sufletului cu El, care este viața lui. Cea mai mare manifestare a puterii ei se vede în firea creștinismului ce este adusă la desăvîrșirea caracterului lui Hristos. „Împărăția lui Hristos se stabilește prin sădirea naturii lui Hristos în natura fiecărui, prin lucrarea Duhului Sfînt". „Aici este singura putere care poate produce înălțarea creștinătății. Iar mijlocul potrivit pentru săvîrșirea acestei lucrări este învățarea și trăirea Cuvîntului lui Dumnezeu".

Dacă cineva dintre cei ce ascultă aceste cuvinte ar întreba: „Dacă El este întemeietorul acestei Împărății a harului, atunci cînd a avut loc încoronarea Lui? Răspundem la această întrebare plini de respect și reculegere că „răstignirea Lui trebuia să fie adevărata Lui încoronare".

Moartea Lui a pecetluit în bine viața bisericii Sale. De acum oricine putea să fie sigur că puterea satanei fusese sfărîmată, și captivii lui puteau și aveau să fie smulși din cursele sale. Prin credință în sacrificiul înlocuitor al lui Hristos, și prin meritele Sale desăvîrșite și îndestulătoare orice suflet putea să se întoarcă iar la sînul iubirii veșnice a Tatălui ceresc.

Mîntuitorul a găsit și cîteva asemănări pentru Împărăția harului Său. Una dintre aceste

asemănări este parabola seminței de muștar. „Cu ce vom asemana Împărăția lui Dumnezeu, a zis El, sau cu ce pildă o vom înfățișa? Se aseamnă cu un grăunte de muștar, care, când este semănat în pământ, este cea mai mică dintre toate semințele de pe pământ; dar după ce a fost semănat, crește, și se face mai mare decât toate zarzavaturile, și face ramuri mari, așa că păsările cerului își pot face cuiburi la umbra lui“. Marcu 4,30-32.

„Când Hristos a vorbit această parabolă, erau numai câțiva țărani Galileeni, ce reprezentau această nouă Împărăție. Sărăcia și micimea numărului lor au fost aduse mereu ca dovadă a faptului că oamenii n-ar trebui să se alăture acestor pescari simpli care urmau pe Isus. Dar sămînța de muștar urma să crească și să-și întindă ramurile ei pretutindeni.

„Tot așa și lucrarea harului este mică la începuturile ei. Este rostit un cuvânt, o rază de lumină este revărsată în suflet, o influență este exercitată, și aceasta este începutul unei noi vieți. Și cine îi poate măsura rezultatele?“

Nașterea din nou este condiția intrării în această nouă stare de har. Cineva poate deveni cetățean al acestei Împărății a harului, numai prin nașterea din nou. „Dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu“. Ioan 3,3. Ce înseamnă aceasta? Nicodem, căruia îi fuseseră adresate aceste cuvinte, nici el nu înțelegea. Și atunci Mîntuitorul, înălțîndu-și mîna cu autoritate solemnă, zise: „Adevărat, adevărat îți spun, că dacă nu se naște cineva din apă și Duh, nu poate să intre în Împărăția lui Dumnezeu“. „Fîntîna inimii trebuie curățată întii, și numai după aceea se va curăța și izvorul care țîșnește din ea. Viața de creștin nu este o modificare, și nici o îmbunătățire a celei vechi, ci o transformare a naturii. Se produce moartea față de eul personal și față de păcat, și o intrare într-o viață cu totul nouă. Schimbarea aceasta nu se

poate produce decât prin lucrarea minunată a Duhului Sfînt“.

Caracteristicile unor asemenea membri ai Bisericii Sale se văd din abundență, în roadele pe care le aduc în viața lor. Roadele care ar trebui să se vadă în fiecare zi și la orice pas, ar trebui să fie roadele Duhului. Dragostea este prima lor caracteristică. Dragostea ar trebui să fie văzută, și gustată și oferită din belșug de către urmașii lui Hristos. Dragostea este semnul, este dovada, este actul care arată că ei au fost strămutați „în Împărăția Fiului dragostei lui“. Celălalte roade urmează de la sine. Pomul vieții creștine, plantat de mîna Sa divină în grădina harului dragostei Sale, va aduce roade îmbelșugate și variate, care va sătura și va lumina sufletele flămînde și însetate ale peregrinilor de pe drumurile vieții de toate zilele.

Fericiți sînt cei ce se lasă cuprinși în harul Său! Căci „Harul lui Dumnezeu, care aduce mîntuire pentru toți oamenii, a fost arătat“. „Căci

prin har ați fost mîntuiți, prin credință, și aceasta nu vine de la voi, ci este darul lui Dumnezeu“. Efes. 2,8.

Dispensațiunea în care trăim noi, se numește Dispensațiunea Harului. Ea are să țină pînă în clipa, când, așa cum obișnuim noi să spunem în limbajul Sfintelor Scripturi, harul se închide. Posibilitatea de mîntuire nu va mai exista. Vom rămîne așa cum am ales. Deci prima fază a Împărăției lui Dumnezeu se încheie. În mod maiestos și grandios, își va face apariția a doua fază, și anume: Împărăția slavei.

În înțelesul cel mai larg al cuvîntului, Împărăția slavei înseamnă sfîntul și veșnicul cămin al sfîntilor.

Supuși Săi sînt aceia care au trăit în viața aceasta după voia Lui. Ei au pus în aplicare marele principiu al dragostei. Principiul acesta este din Dumnezeu, pentru că Însuși Dumnezeu este dragoste. Ei au iubit pe Dumnezeu și pe semenii. Dragostea de Dumnezeu au arătat-o prin faptul că au slujit pe semenii lor, și s-au

NU!

*Ispita cînd te-mbie cu vorbe dulci într-una,
Chiar dacă ți-ar promite și soarele și luna;
Respinge-o cu tărie și nu uita că tu
Vei fi ferit de rele cînd vei răspunde: Nu!*

*Plăcerile de-o clipă de-ți vor șopti vreodată,
Să mergi pe calea care cu flori e presărată,
Să nu pornești cu ele, să nu le-ascuți că tu
Vei fi în siguranță cînd vei răspunde: Nu!*

*Păcatul cînd îți cere ca să-l primești în casă,
Util, modest și încă o slugă credincioasă;
Fii treaz, cu ochii-n patru, gîndește-te că tu
Vei fi mereu stăpînul cînd vei răspunde: Nu!*

*Comorile deșarte, de-ți vor umbri privirea,
Spunîndu-ți că la ele se află fericirea,
Să nu le dai crezare, să nu le vrei, că tu
Avea-vei bogăție cînd vei răspunde: Nu!*

*Cînd patimile toate se vor trezi în tine,
Cu gînd de răzbunare, rebele și străine...
Să nu cedezi o clipă, statornic fii, că tu
Vei fi biruitorul cînd vei răspunde: Nu!*

PETRE V. CAZAN

străduit ca lumea, în mijlocul căreia au trăit, să o facă mai bună și mai vrednică de dorit. Dragostea i-a determinat ca să fie slujitori ai păcii și ai ordinei, ai cinstei.

Singurul lucru pe care-l amintește Mîntuitorul acelor care sînt acceptați în Împărăția slavei Sale, este dragostea arătată de ei, practică zi de zi, față de „cei mai neînsemnați frați ai Mei”. Aceasta îi face vrednici pentru un asemenea viitor slăvit și fericit. Cînd a venit Mîntuitorul pe lume, El a adus în inima Sa dragostea Tatălui strînsă din veșnicii. Urmașii lui au fost pătrunși de acest principiu nou și nobil. „Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl” ? ziceau ei în învățăturile lor, precum și în faptele lor de fiecare zi. Și acum Mîntuitorul îi invită să moștenească „Împărăția care v-a fost pregătită”. „El ne-a izbăvit de sub puterea întinericului și ne-a strămutat în Împărăția Fiului dragostei Lui”. Din cauza aceasta am putea spune foarte bine că Împărăția

slavei este Împărăția dragostei Lui.

„Cu o iubire de nespus, Isus zice credincioșilor Săi Bun Venit în bucuria Domnului lor. Cei mîntuiți pun coroanele lor la picioarele lui Isus, și îl vor lăuda în toate timpurile nesfîrșite ale veșniciei”.

Ca încheiere putem adăuga cu toată certitudinea că Împărăția harului este pregătitoare Împărăției slavei. Supușii primei trebuie să fie cei cu păcatele iertate și cu viața corectă și folositoare. În prima, Hristos este Mare Preot, iar în a doua El va fi Mare Împărat. În prima, noi sîntem îndreptățiți și sfințiți, iar în a doua sîntem glorificați. În prima, noi ne pregătim pentru cer, în a doua intrăm în cer. În prima, noi primim nemurirea condiționată, iar în a doua vom fi nemuritori.

La încheierea acestui studiu, ce altceva am mai putea dori, decît ca Dumnezeu să ne ajute și să ne păstreze în lumina dragostei și a harului Său, și la venirea Fiului Său să ne primească în slava Sa !

tura zilei. Și-a pus capul să se odihnească puțin și a închis ochii pentru a nu-i mai deschide decît la ziua răsplătirii finale.

Înmormîntarea a avut loc sîmbătă 1 mai 1971 în cimitirul din Brăila. Frații pastori : F. Caraiuan, G. Mocanu și D. Popa, au prezentat cu această ocazie Cuvîntul mîngîietor al Scripturii atît familiei cit și fraților și surorilor ce au condus pe ultimul său drum pe cel ce a fost fratele și conlucrătorul nostru, Ștefan Ouatu.

La 16 mai 1971, orele 5 dimineața închide ochii regretatul nostru frate pastor-pensionar, DASOVEANU GRIGORE în vîrstă de 89 de ani.

Născut la 17 februarie 1882 în Comuna Carpen, Jud. Dolj, în anul 1908 vine în legătură cu credința adventă și la 4 septembrie 1910 primește botezul biblic, devenind membru al bisericii, de care rămîne legat toată viața, slujindu-i timp de 39 de ani ca pastor în diferite părți ale țării, pînă în anul 1957, cînd este pensionat.

Fratele Doșoveanu Grigore, face parte din galeria bătrînilor noștri înaintași, a părinților noștri spirituali, care cu iubire și credincioșie și-au închinat viața slujirii dezinteresate a aproapelui. N-a spus niciodată altceva decît ceea ce a învățat din Cuvîntul Scripturii : „Iată-mă, trimite-mă” ! „Vorbește Doamne, căci robul Tău, ascultă”... îndeplinind lucrarea chemării sale. Avem datoria să mulțumim lui Dumnezeu pentru ei, ferm încredințați că vor putea fi revăzuți la ziua răsplătirii finale, de toți cei mîntuiți.

Înhumarea a avut loc la Buzău. Frații pastori Dodu Gh., Sersea P. și Doroftei A. au prezentat Cuvintele Sfintelor Scripturi de mîngîiere și speranță adventă, tuturor celor ce au însoțit pe ultimul său drum pe acest venerabil slujitor al lui Dumnezeu și al Bisericii Sale.

Ei... se odihnesc de lucrarea și osteneala lor, căci faptele lor îi urmează.

D. POPA

Sfîrșit de cale

„Ferice de acum încolo de morții care mor în Domnul ! ...

„Ei se vor odihni de ostenele lor, căci faptele lor îi urmează”. Apoc. 13,13.

Prin rîndurile de față, aducem cu profundă durere la cunoștință frățietății advente, știrea încetării din viață a doi frați pastori pensionari ai Cultului nostru. Doi bătrîni slujitori ai Evangheliei, au încheiat alergarea vieții lor cu aceeași credincioșie, cu care zeci de ani au slujit lui Dumnezeu, bisericii și semenilor lor.

Astfel, în ziua de 29 aprilie 1971, la orele 10 dimineața, a încetat din viață fr. ȘTEFAN OUATU, pastor-pensionar al bisericii advente din țara noastră.

Fratele Ouatu a văzut lumina zilei în anul 1888, în comuna Corodești, Jud. Birlad. Cunoaște de tînr Cuvîntul Evangheliei, și problemele spirituale ce preocupau ființa sa

găsesc răspunsul dorit și astfel se face că în anul 1919 este botezat ca membru al bisericii advente. Dorința lui de a sluji altora și în primul rînd lui Dumnezeu, îl face să accepte chemarea de a lucra ca slujitor al Evangheliei, lucrare ce timp de 35 de ani o va desfășura cu multă abnegație și devotament, în multe părți ale țării noastre în simplitatea și sinceritatea convingerilor sale.

Cînd după anul 1958 este pensionat continuă a fi de folos comunității A.Z.S. din Brăila, a căruia prezbiter a fost pînă în clipa morții sale. Moartea i-a fost tot așa de liniștită, cum i-a fost și viața și activitatea sa. A adormit asemenea unui copil obosit după alergă-

Numai una-i cu risipă!

*Totul este cu măsură în a lumii-Împărăție,
Nu-i nimic mai mult, sau lipsă, decît trebuie să fie.
În atom sau galaxie, în răstimp sau veșnicie,
Totul e în echilibru, în perfectă armonie.*

*Numai una-i cu risipă, cît e ceru-ntins și mare.
Numai una se revarsă și măsură-n veci nu are :
E a Tatălui Iubire în eterna ei splendoare
Ce se cheltuie pe Sine fără de măsurătoare.*

*Ea, Iubirea-i Legea Legii, Sufletul Dumnezeirii,
Ce se dăruie într-una, leac divin păcătuirii,
Leac abaterii și morții, stavilă nenorocirii,
Biruind dumnezeeste suferința grea a firii.*

*O, Iubire fără margini, care veșnic se revarsă,
Tu risipă faci din Tine în mărirea Ta aleasă !
Tu ne mîngii, Tu ne saturi, Tu din suflet faci mireasă,
Tu, Iubire fără margini, ești a noastră-Împărăteasă.*

*Totul este cu măsură în a lumii-Împărăție,
Nu-i nimic mai mult, sau lipsă, decît trebuie să fie !
Numai una-i cu risipă cît e ceru-ntins și mare,
E a Tatălui iubire în eterna ei splendoare !*

D. FLOREA

Curierul
ADVENTIST